

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FURKAN YAYINLARI

Kitabın Adı: *Tüm Resullerin Ortak Daveti*

“Lailaheillallah”

Yazar: *Ebu Hanzala*

Teknik Hazırlık: *Tevhiddersleri.com*

Düzeltilmeler: *Tevhiddersleri.com*

Kapak Tasarım: *Tevhiddersleri.com*

1.Baskı: *2007*

2.Baskı: *2009*

3.Baskı: *2010*

4.Baskı: *2011 Mayıs*

5. Baskı *2012 Ocak*

İLETİŞİM

Web

www.tevhiddersleri.com

www.tevhiddersleri.net

www.tevhiddersleri.info

TÜM RESULLERİN ORTAK DAVETİ LA İLAHE İLLALLAH

“Andolsun ki biz her ümmete ‘Allah’a kulluk edin ve Tâğut’tan sakının’ diye (emretmeleri için) bir peygamber gönderdik.” (16 Nahl/36)

Ebu Hanzala

İÇİNDEKİLER

MUKADDİME	11
NEDEN KELİME-İ TEVHİD?	15
1-BU KELİME TÜM PEYGAMBERLERİN ORTAK DAVETİDİR	16
2-BU KELİMENİN ANLAMI İLE YARATILIŞ GAYEMİZ AYNIDIR	24
3-BU KELİMEYİ İLK SÖYLEYENLERLE BİZİM ARAMIZDAKİ FARK.....	26
4- BU KELİMENİN ÖNEMİNE BİNAEN	29
KELİME-İ TEVHİD'İN MANASI	35
KUR'AN DA İBADET	39
1- Hâkimiyet Yetkisinin Başkalarına Verilmesi İbadettir	39
2- Duanın İbadet Manasında Kullanılması	42
3- İtaatin İbadet Manasında Kullanılması	45
ÖNEMLİ BİR HUSUS	48
KELİME-İ TEVHİDİN ŞARTLARI	55
ŞART NE DEMEKTİR?	56
1.ŞART	58
Tağutu İnkâr Etmek.....	58
A) İnkâr Edilmeden Dine Girilmeyen ve Kelime-i Tevhid'in İlk Şartı Olan Tağutun Açıklanması	61
B) Tağutun Birinci Özelliği ve Açıklanması:	64
ŞEYTAN.....	65
DEMOKRASİ DAVETÇİLERİ (Siyasi Partiler):	67
İSLAM METODUNA AYKIRI FİKİR VE AHLAK VEREN MÜESSELER.....	69

DİYANET.....	72
TELEVİZYON	73
HEVA, HEVES VE DÜNYA ŞEHVETLERİ	76
FAİDELİ BİR AÇIKLAMA	78
C) Tağutun İkinci Özelliği ve Açıklanması:	83
YÖNETİCİLER VE MECLİS ÜYELERİ	85
KÜFÜR VE ŞİRK MAHKEMELERİ.....	87
ÖRF, ADET, GELENEK VE BABALAR DİNİ	89
AKIL.....	90
D) Tağutun Üçüncü Özelliği ve Açıklanması:	93
E) Tağutun Dördüncü Özelliği ve Açıklanması:	101
TAĞUTU İNKÂR NASIL OLMALIDIR	103
FİİLİ MÜCADELESİ	104
SÖZLÜ MÜCADELESİ	105
1.Tağut ve Tağuta İbadet Edenlerden Teberri Etme.....	106
2.Daha Sonra Tağuttan Uzak Durma.....	106
3.Tekfir Etme.....	107
4.Ebedi Bir Kin ve Düşmanlık.....	116
2.ŞART	117
İlim Üzere Söylemek	117
FAİDE.....	121
3.ŞART	124
Şek ve Şüpheye Kapılmadan Yakın Söz Söylemek.....	124
4.ŞART	127
Diliyle İkrar Etmek.....	127
5.ŞART	131
İhlâs ve Doğruluk Üzere Söylemek	131
İHLÂS.....	131
DOĞRULUK.....	132
6.ŞART	134
Bu Kelimenin Ehlini Sevip Düşmanlarına Buğz Etmek.....	134

7.ŞART	139
Bu Kelimenin Gerekleriyle Amel Etmek.....	139
8.ŞART	142
Son Nefesi Verirken Bu Kelime Üzere Olmak	142

Bismillahirrahmanirrahim

Muhakkak Hamd Allah’adır. O’na Hamd eder, O’ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah’a (cc) sığınırız. Allah’ın (cc) hidayet verdiğini kimse saptıramaz. O’nun saptırdığını da kimse doğru yola iletemez. Şehadet ederim ki; Allah’tan başka hiçbir ilâh yoktur. O, bir ve tektir, O’nun ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki; Muhammed (sav) Allah’ın kulu ve Resulüdür.

“Ey iman edenler! Allah’tan nasıl korkmak gerekirse öyle korkun ve siz ancak Müslümanlar olarak ölün.” (3 Al-i İmran/103)

“Ey insanlar! Sizi tek bir candan yaratan ve ondan da eşini var eden, her ikisinden birçok erkek ve kadın türeten Rabbinizden korkun. Kendisi adına birbirinizden dileklerde bulunduğunuz Allah’tan ve akrabalık bağlarını kesmekten de sakının. Şüphesiz Allah, üzerinizde tam bir gözetleyicidir.” (4 Nisa/1)

“Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve dosdoğru söz söyleyin. Ki o (Allah) amellerinizi ıslah etsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah’a ve Resulü’ne itaat ederse büyük bir kurtuluşla kurtulmuş olur.” (33 Ahzâb/70-71)

Bundan sonra, şüphesiz sözlerin en güzeli Allah’ın Kelâmı, yolların en hayırlısı Muhammed’in (sav) yoludur. İşlerin en kötüsü sonradan çıkarılanlardır. Her sonradan çıkarılan şey bidattır ve her bidat sapıklıktır. Her sapıklık da ateştedir.

MUKADDİME

Tüm Resullerin ortak davetidir *Lailaheillallah*. Kavimleri Müslüman ve kâfir diye ayıran... İnsanların dünya ve ahirette varacakları sonun belirleyicisidir bu kelime...

Bu kelimedir baba ile oğlu karşı karşıya getiren tarih sayfalarında...

Bu kelimedir Nuh'u (as) kurtuluş gemisine alıp ciğerperesini azgın dalgalarda boğmaya mahkûm eden...

Bu kelimedir Lut'u (as) kurtulanlardan kılıp karısının başına gökten yağmurlar yağdıran...

Bu kelimedir İbrahim'i (as); babasına ve kavmine karşı tüm cesaretiyle ***“Siz de babalarınız da sapıklarsınız”*** dedirten...

İsrailoğullarını zamanın tağutundan kurtaran da kırk yıl çöllerde dolaştıran da bu kelimeydi.

Yine bu kelimeydi tüm aristokratların, peygamberlerine eziyet etme sebebi...

Kur'an da peygamberlerin mücadelesini anlatan her ayetin başlangıcını oluşturan...

Resulullah'a (sav), zamanın en güvenilir iken birden yalancı, şair, mecnun damgası vurduran...

Arapları zillet ve kölelikten kurtarıp yeryüzünün efendileri yapan da yine bu kelimeydi.

Daha sayacak olursak bu kelimenin önemini anlatan yüzlerce cümle ve delil bulabiliriz. Gerek diğer peygamberler döneminde gerekse de son peygamber Muhammed Mustafa (sav) döneminde olsun, önemi ve çizgileri bu kadar belirgin olan bu kelime, asrımızın en yitik kelimeleri halini almıştır. Davetçiler, bu kelimeyi davet listelerinden çıkarmışlar ve neredeyse tamamen unutmuşlardır.

Şirkin yaygınlaşıp, en karanlık dönemini yaşadığı bu zamanda, her davetçinin üzerine düşen; bu kelimeyi, bu kelimenin manasını ve şartlarını Kur'an menhecine uygun olarak apaçık bir şekilde anlatmaktır. Ta ki bu kelimeye sadık olanlarla, ona karşı hain konumunda olanlar belirginleşsin...

Allah (cc)'a hamd olsun ki yaşadığımız topraklarda bu kelimeyi anlayan, yaşamaya çalışan bir nesil yetişiyor. Bazı kardeşlerim *Lailaheillallah* kelimesini ders yapıla-

bilecek bir şekilde anlatan bir eserin yokluğundan yakınıyorlardı. Biz de hem İslam ümmetine tevhid davetinde katkımız olsun, hem de bu kardeşlerimize davet yolunda bir yardımımız dokunsun diye yüce Allah'tan yardım dileyerek bu risaleyi yazmaya karar verdik. Konu başlıkları altında konuya dair ayet ve hadislerin Arapçasını vermeye çalıştık. Ta ki ezberlemek isteyenler için kolaylık olsun.

“Ben sadece gücümün yettiği kadar ıslah etmek istiyorum. Fakat başarmam ancak Allah'ın yardımını iledir. Yalnız O'na dayandım ve yalnız O'na döneceğim” (7 Araf/88)

NEDEN KELİME-İ TEVHİD?

NEDEN KELİME-İ TEVHİD?

Zamanımızda davetçilerin birçoğu bu kelimedenden bahsetmezler. Çünkü onlara göre yaşadığımız toplumda herkes Müslüman olduğundan ve *Lailaheillallah*'ı telaffuz ettiğinden dolayı bu kelimedenden bahsetmeye lüzum yoktur. Oysa ilerleyen sayfalarda da görüleceği gibi bu kelime; söyleyen birçok kişiye fayda sağlamamaktadır.

Evet, çoğunluk *Lailaheillallah* kelimesini telaffuz etse de, manasını bilmediklerinden ve şartlarından habersiz olduklarından dolayı bu kelimeye muhalif ve zıt olan her türlü fiil ve sözü bu insanların üzerinde görmek mümkündür.

Risalemizi okuyanların aklına şöyle bir soru gelebilir:
Neden *Lailaheillallah*?

Lailaheillallah kelimesini ele alıp incelememizdeki sebepleri şöyle sıralayabiliriz:

1. BU KELİME TÜM PEYGAMBERLERİN ORTAK DAVETİDİR

Allah (cc) şöyle buyurur:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

“Senden önce hiçbir Resul göndermedik ki ona: ‘Benden başka İlâh yoktur; şu halde bana kulluk edin’ diye vahyetmiş olmayalım.” (21 Enbiya/25)

Diğer bir ayette ise:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

“Andolsun ki biz her ümmete ‘Allah’a kulluk edin ve Tâğut’tan sakının’ diye (emretmeleri için) bir peygamber gönderdik.” (16 Nahl/36)

İleride geleceği gibi Allah’a kulluk ve tağuttan sakınma *Lailaheillallah*’ın manasıdır. Aynı şekilde Kur’an-ı Kerim’de peygamberlerin tarihini anlatan surelerden A’raf suresini ele alacak olursak göreceğiz ki tüm peygamberler, kavimlerini ilk olarak bu kelimeye davet etmişlerdir.

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

“Andolsun ki Nuh’u elçi olarak kavmine gönderdik. Dedi ki: Ey kavmim! Allah’a ibadet edin, sizin ondan başka ilahınız yoktur. Doğrusu ben, üstünüze gelecek büyük bir günün azabından korkuyorum.” (7 Araf/59)

هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ

“Ad kavmine de kardeşleri Hûd’u (gönderdik). O, dedi ki: Ey kavmim! Allah’a ibadet edin. Sizin O’ndan başka ilahınız yoktur. Hâlâ sakinmayacak mısınız?” (7 Araf/65)

وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ

“Semûd kavmine de kardeşleri Salih’i (gönderdik). Dedi ki: Ey kavmim! Allah’a ibadet edin. Sizin O’ndan başka ilahınız yoktur.” (7 Araf/73)

وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ

**“Medyen’e de kardeşleri Şuayb’ı (gönderdik).
Dedi ki: Ey kavmim! Allah’a ibadet edin. Sizin
ondan başka ilahınız yoktur.” (7 Araf/85)**

Kur’an ayetlerinden öğrendiğimize göre Peygamberler, kavimlerinde Allah’ın (cc) haram kıldığı içki, zina, livata, tartıda hile gibi kötü ameller bulunmasına rağmen davetlerine bu kelime ile başlamışlardır...

Allah (cc), Peygamberimiz’e (sav) şöyle emreder:

أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهِدَاهُمْ أَقْتَدِهِ

“İşte bunlar Allah’ın hidayet ettikleridir. Sen onların hidayetine uy.” (6 Enam/90)

Nitekim Resulullah (sav) de bu peygamberlerin yoluna uymuş ve kavmini ilk olarak *Lailaheillallah* kelimesine davet etmiştir.

Mekke toplumu, cahiliyyenin en karanlık dönemini yaşıyordu. Haramlar ve İslam şeriatında rezillik diye vasfedilen her şey bu toplumda övünme aracıydı. Buna rağmen Peygamberimiz (sav) insanları öncelikle güzel ahlaka değil, Kelime-i Tevhid’e davet etmiştir. Bugünün davetçileri de Rasulullah’ın (sav) sünnetine ve tüm Resullerin davetine uymak istiyorlarsa davetlerine onların başladığı yerden başlamalıdır.

Tabii ki şeytanın en büyük aldatması olan “Bu toplum müslümandır, bu toplumun ahlak ve tezkiyeye ihtiyacı vardır.” gibi sözler hakikatten oldukça uzak sözlerdir. Bu zihniyette olan insanlar ya şirkin ne olduğunu anlamamış ya da anlamamazlıktan gelmişlerdir...

Rasulullah'ın (sav) gönderilmiş olduğu toplum ile içinde yaşadığımız toplumu karşılaştıracak olursak:

Rasulullah'ın (sav) gönderilmiş olduğu toplumda insanlar, salih olduğuna inandıkları kimselerin heykellerinden yardım diliyorlardı. Bizim toplumumuzda ise salih olduğuna inanılan kimselerin yatırları ve türbelerinden yardım istenilmektedir. Acaba eskilerin putu boyuna uzun, bizimkilerin ki ise enine uzun olunca bu fiil şirk olmaktan çıkıyor mu?

Rasulullah'ın (sav) gönderildiği toplumda insanlar kanun koyma yetkisini o günün şartlarında yapmış, derme çatma bir yapı olan Daru'n-Nedve'ye veriyordu. İçinde bulunduğumuz toplum ise bu yetkiyi modern dünya kriterlerinde inşa edilmiş Meclis'e veriyor. Acaba birinin derme çatma, diğlerinin modern oluşu kanun yapma yetkisini Allah'tan (cc) başkasına vermeyi şirk olmaktan çıkarıyor mu?

Yine o toplumda insanlar, hayatlarının gelecek günlerinde ne ile karşılaşacaklarına dair haberleri, gaybı bildiklerine inandıkları kâhinler ve fal okları aracılığıyla tespit ediyorlardı. İçinde bulunduğumuz toplum ise bu ihtiyaçlarını gazetelerin burçlar bölümünden gidermektedir. Hatta ne idüğü belirsiz cinci hocalara, sözüm ona medyumlara ve falcılara gidiyorlar. Arada ne fark var ki? Bu dönemde yapılanı şirk olmaktan çıkaran...

O gün savaşlar, sevgiler, dostluk ve düşmanlıklar; kabile, vatan veya para ilkesi üzerine kurulurken, bugün değişen nedir?

Daha verebileceğimiz birçok örnek ve yapabileceğimiz birçok kıyas sonucunda iki toplum arasında hiçbir farkın olmadığı görülecektir. Eğer iki toplumda aynı şirk ve küfür bataklığında yüzüyorsa, neden biz de Resullerin başladığı kelimedenden başlamıyoruz? Yoksa biz onlardan daha iyi davetçi olduğumuza inandığımızdan dolayı mı onların davet metodundan yüz çeviriyoruz? Veya biz de Mekkeli müşrikler gibi bu kelimenin hak olduğunu, bazı manalarının anlatılabileceğini kabul ediyoruz da, yükünü ve getirilerini mi kabullenmiyoruz?

Tevhidden başlamama sebebimiz ne olursa olsun, eğer iki toplum arasında fark olmadığı halde davetçilerimiz Resullerin metodundan yüz çevirip kendi bildikleri davet metodunu uyguluyorlarsa, bu peygamberlere açık bir muhalefet ve amellerin boşa çıkması demektir.

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ
أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

“O’nun emrine muhalefet edenler, başlarına bir belâ gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.” (24 Nur/63)

İbni Kesir (rh): “Onun emrine muhalefet; O’nun davetine ve menhecine muhalefet etmektir” der. İsabet

edecek olan fitneyi de; küfür, nifak ve bidat olarak tefsir eder.

Zadu'l Mesir'de İbnu'l Cevzi (rh) Resule muhalefet edenlere isabet edecek olan fitnede üç görüş olduğunu söyler:

1. Sapıklık
2. Küfür
3. Dünyada bir bela

Şeyh Şankiti tefsirinde, Kur'anda fitnenin dört manada kullanıldığını belirttikten sonra kendisi şunu tercih eder: Buradaki fitne sapıklıktır. Yani Resule muhalefet edenlerin Allah (cc) sapıklıklarını artıracaktır.¹

Acaba davetçiler davet noktasında neden Resulullah'ın (sav) emrine muhalefet ediyorlar? Keşke Allah'tan (cc) korksalar ve kıyamet gününde bu yaptıkları davetin boşa gideceğini bilselerdi. Bugün şirkin her türlüsüne bulaşmış olan halk, bu sahte davetçiler sayesinde kendilerinin Müslüman olduklarını zannediyor ve şirkleri içinde debelenmeye devam ediyorlar.

Kendisine sadece namaz, oruç gibi ibadetler ya da kumar, içki gibi haramlar anlatılan bu toplum, dini anlamda yaşadığı problemin sadece bunlardan ibaret olduğunu zannederek ve “Ne de olsa Allah (cc), Müslümanları affeder” düşüncesiyle hakkı araştırma gibi bir

¹ İsmi geçen tefsirlerden Nur Suresi 63. ayetin tefsirine bakılabilir. Aynı şekilde İmam Ahmed'den, Resule muhalefet edenlere isabet edecek olan fitnenin şirk olduğuna dair rivayetler vardır.

gayrette bulunmamaktadır. Bugün insanlara tevhidten bahsetmeyen bu topluluğa Allah'ın (cc) şu ayetini hatırlatıyoruz:

“Kıyamet gününde kendi günahlarını tam olarak taşımaları ve bilgisizce saptırmakta oldukları kimselerin günahlarından da bir kısmını yüklenmeleri için (öyle derler). Bak ki yüklenecekleri şey ne kötüdür.” (16 Nahl/25)

Yine şunu hatırlatmak isteriz ki; Resuller dahi dini yayma noktasında tercih hakkına sahip değillerdi. Onlara, tevhid daveti vahyedilmiş ve davetin olduğu gibi insanlara ulaştırılması kendilerinden istenilmişti.

“Ey Resul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır.” (5 Maide/67)

Sonuç olarak;

Bir amelin Allah (cc) katında kabul edilmesi için amelin ihlâsla yapılması ve sünnete uygun olması şarttır. Yoksa bu amelin Allah (cc) katında hiçbir değeri olmaz. Davet de bir ameldir. Bu amelin kabul olup, ecrinin alınabilmesi için davetçide ihlâs ve davet metodunun sünnete uygunluğu şarttır. Peygamberimiz (sav) Buhari ve Müslim'in Aişe annemizden rivayet ettikleri bir hadisi şerifte:

“Kim bizim yapmadığımız bir ameli yaparsa, o amel Allah katında reddedilir.” buyurmuşlardır. Davet meto-

dunda Resulullah'ı (sav) takip etmeyen bir insanın yapmış olduğu amel kabul edilemez.

Allah (cc) şöyle buyurmaktadır:

فَمَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا

“Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, salih amel işlesin ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın.” (18 Kehf/110)

İbni Kesir (rh) der ki: Ayette geçen salih amel ve şirk koşmama, amellerin kabul şartlarıdır. Yani amellerde ihlâs olmalı ve Resulullah'ın (sav) şeriatına uygun olmalıdır.

Başka bir ayette:

بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

“Bilakis, kim muhsin olarak yüzünü Allah’a döndürürse (Allah’a hakkıyla kulluk ederse) onun ecri Rabbi katındadır. Öyleleri için ne bir korku vardır, ne de onlar üzüntü çekerler” (2 Bakara/112)

İbni Kesir (rh), Said bin Cübeyr'in (ra) bu ayeti ihlâs ve Resulullah'a (sav) tabi olmak ile tefsir ettiğini nakletmektedir. Sonra İbni Kesir, ayette amelin kabul şartının iki olduğunu zikreder ve bu sözünü yukarıdaki hadisle de destekler. Ve der ki; amelde ihlâs olsa da eğer o amel sünnete uygun değilse makbul değildir. Aynı şekil-

de sünnete uygun olan amel de ihlâslı değilse, o amel de makbul olmaz...

Bu delillere dayanarak diyoruz ki; zamanımızda davet yükünü omuzlamış olan davetçiler bu amellerinin boşa gitmemesi için Resulullah'ın (sav) davet metodunu incelemek zorundadırlar. İnceleyenler de çok net bir şekilde görecektirler ki O'nun davetinin temeli, başı, sonu hiçbir zaman tevhidden uzak olmamıştır. O ilk geldiğinde kelime-i tevhidle davete başlamış, vefat edeceği anlarda da ümmetini kabirleri mescit edinmekten sakındırmıştı.² Ölüm anında dahi ümmetine tevhid ve tevhid esaslarını telkin etmekten geri durmamıştı.

2 - BU KELİMENİN ANLAMI İLE YARATILIŞ GAYEMİZ AYNIDIR

İnsanoğlunun yaratılış amacı ile bu kelimenin manası aynıdır. İnsanın yaradılış amacı ve tevhidin içeriği ise tek kelimeyle, ibadettir.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

“Ben insanları ve cinleri sadece bana ibadet etsinler diye yarattım.” (51 Zariyat/56)

Kelime-i Tevhid'in ibadet ile alakasını kavramak için ilah kavramını anlamamız bize yetecektir.

² Buhari Kitabu'l Cenaiz 1324 - Müslim Kitabu'l Mesacid 531.

Allah (cc) buyuruyor ki:

وَالْهَيْكُلُ إِلَهٌ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

“İlahınız tek bir ilahtır. O’ndan başka ilah yoktur. O rahmandır, rahimdir.” (2 Baka-ra/163)

Ayetteki “İlah” kavramını;

İmam Taberi: “Kendisine itaat edilip, sadece ibadeti hak eden” olarak açıklamıştır.

İmam Razi: “İlah, kendisine ibadet edilendir” demiştir.

Beydavi ise: “Sizden, ibadeti hak edendir” der.

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا
كَأَلَّا سَيِّكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ

“Onlar kendilerine bir kuvvet olsun diye Allah’ın dışında ilahlar edindiler. Hayır asla! O ilah edindikleri onların ibadetlerini yalanlayacaklardır.” (19 Meryem/81,82)

Dikkat edilirse Allah (cc) önce onların Allah’ın dışında ilah edindiklerini bildirmiş, sonrada bu sahte ilahların kendilerine yapılan ibadetleri inkâr edeceklerini açıklamıştır. Bu da gösterir ki; İlah, kendisine ibadet edilen demektir.³

³ Yine Araf Suresi 128. ayetin tefsirine bakınız. İlah; kendisine ibadet edilendir.

Öyleyse yaratılış gayemiz olan sadece bir olan Allah’a ibadet etme ile Kelime-i Tevhid’in manası aynıdır. İkisinin de özü ibadettir. Bundan dolayı Kelime-i Tevhid’e ve manasına önem göstermek gerekir.

(İbadet meselesini kitabın ilerleyen sayfalarında anlatacağımızdan, meseleyi burada uzun tutmadık.)

3-BU KELİMEYİ İLK SÖYLEYENLERLE BİZİM ARAMIZDAKİ FARK

Bu kelimeyi ilk söyleyen insanlar tamamen değişiyor, cahiliyyenin tüm pisliklerinden arınmış olarak Allah’a (cc) teslim oluyorlardı. Bu kelimeyi söyleyen insanlar zamanın tağutlarına başkaldırıyor, kalplerinde dinmeyen bir coşku hissediyorlardı. Bu kelime onların hayata bakış açılarını değiştiriyor, onlara yeni bir düşünce yapısı kazandırıyor. Onların dostluk ve düşmanlıklarındaki temel esas, bu kelimeydi. Onlarda kardeşlik ölçüsü bu kelimeydi. Onlar için bu kelimeyi kabul etmek demek, dünyada azabın her türlüşünü kabul etmek demekti. Ahlaksızlıkta yarışan insanlar, bu kelimeyle tarihte eşi görülmemiş ahlaki bir yapıyı oluşturmuşlardı. Geçim kaynakları insanlara zulüm, yağma, faizle fakirleri sömürme olan bu insanlar, bu kelimededen sonra ellerinde olanın hepsini Allah (cc) yolunda vermeye başlamışlardı.

Firavunun sihirbazları, sadece dünyalık peşinde koşan insanlar ve tağuttan alacakları iki kuruş maaş için yaşayan o dönemin resmi memurlarıyken, bu kelimeyi

söyledikten sonra çocukları diri diri öldüren ve zulmü Kur'an'a konu edilen Firavuna kafa tutuyorlardı.

İman etmeden önceki halleri:

“Sihirbazlar Firavun’a geldi ve: ‘Eğer üstün gelen biz olursak, bize kesin bir mükâfat var mı?’ Dediler. Firavun: ‘Evet, hem de siz mutlaka yakınlarımdan olacaksınız’ dedi.” (7 Araf/113,114)

Ve iman ediyorlar...

“Sihirbazlar ise secdeye kapandılar ve ‘Âlemlerin Rabbine iman ettik. Musa’nın ve Harun’un Rabbi’ne...’ dediler.” (7 Araf/120-122)

Firavun tehditler savuruyor...

“Firavun dedi ki: Ben size izin vermeden O’na iman mı ettiniz? Bu, hiç şüphesiz şehirde, halkını oradan çıkarmak için kurduğunuz bir tuzaktır. Ama yakında (başınıza gelecekleri) göreceksiniz. Mutlaka ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim. Sonra da hepinizi asacağım!” (7 Araf/123,124)

İman ettikten sonra...

“Onlar da: ‘Biz zaten Rabbimize döneceğiz. Sen sadece Rabbimizin ayetleri bize geldiğinde onlara inandığımız için bizden intikam alıyorsun. Ey Rabbimiz! Bize bol bol sabır ver. Müslüman olarak canımızı al’ dediler.” (7 Araf/125,126)

“Dediler ki: Seni, bize gelen açık açık mucizelere ve bizi yaratana tercih edemeyiz. Öyle ise yapacağımı yap! Sen, ancak bu dünya hayatında hükmünü geçirebilirsin.” (20 Taha/72)

Allahu Ekber! Sadece “İman ettik” dedikten sonra değişen şu cümleler üzerinde biraz düşünelim...

Yine hepimiz Ashab-ı Uhdud kıssasını biliriz. Onlar önceleri kralın nasıl insan öldürdüğünü izlemek için meydanlara toplanmış olan şakşakçılarken, birden hep bir ağızdan “Çocuğun Rabbine iman ettik” dediler ve hiçbir, ateşte yanmak pahasına da olsa imanlarından dönmediler.⁴

Ya, bu kelimeyi söyledikten sonra Ashab-ı Kiram’ın çektikleri? Musab, Habbab bin Eret, Bilal, Ammar ve ailesi... Ve düne kadar köle olan bu insanların, bu kelimeyle tanıştıktan sonra yaşadıkları sistemin tüm aristokratlarına kafa tutmaları...

Bu kelime değil miydi çevre imparatorluklara göre zillet içerisinde yaşayan Arapları hiçlik çölünden alıp her şey olma zirvelerine taşıyan?

Biz de bugün bu kelimeyi söylüyor hatta söylemekle kalmıyor vird haline getirip sürekli ağzımızda tekrarlıyoruz. Ama hayatımızda değişen hiçbir şey yok. Eskilerin hissettiği coşkudan, imani ateşten eser yok. Tağutlara kafa kaldırmak bir yana boyun eğmekten, zillet içerisinde-

⁴ Kıssayı İmam Müslim Sahihinde Suheyb’ten rivayet eder. Ayrıca kıssayı, tefsir kitaplarında Buruc Suresi’nin tefsirinde bulabilirsiniz.

de yaşamaktan boynumuz çürüyor. Yeni bir hayat, nizam, düşünce bir yana, daha fazla cahiliye bağlarına sarılıyoruz. İzzet ve medeniyet bir yana; her geçen gün kanımız, namusumuz İsrail ve Amerika domuzlarının ayakları altında daha da bir ucuzluyor.⁵

Bu kelimeyi söyleyen ilk nesil ve bizim aramızdaki bu açık farkın sebebi nedir acaba?

Aramızdaki farkın sebebi şudur ki; onlar bu kelimeyi söyledikten sonra hakkıyla yaşamış, bizler ise bu kelimenin ne olduğunu, neyi kabul ettiğimizi bilmeden bu kelimeyi söylemişiz.

O zaman ilk neslin anladığı gibi, bu kelime tekrar irdelenmeli ve kaybolan manaları, zaman içerisinde unutulan şartları tekrar gündeme getirilmelidir. Ta ki aradaki fark kapansın, yollarına uymakla emrolduğumuz insanların anladığı gibi bu kelimeyi anlayalım ve yaşayalım.

4- BU KELİMENİN ÖNEMİNE BİNAEN

Bu kelime, Allah'ın (cc) seçkin kullarına melekler vasıtasıyla bildirdiği kelimedir...

“Allah, kendi emriyle melekleri, kullarından dilediği kimseye, vahiy ile ‘Benden başka ilah

⁵ Tabi burada bazı istisnaların olduğunu belirtmek üzerimize borçtur. Ümmetin namusunu savunan ve dünyanın dört bir yanında İslami cihadı yürütenler de unutulmamalıdır. Taifetu'l Mansura olma, kurtulan fırka olma vasfını hak edenler bu güzide mücahidlerdir.

olmadığına dair (kullarımı) uyarın ve benden korkun’ diye gönderir.” (16 Nahl/2)

“Senden önce hiçbir Resul göndermedik ki ona: ‘Benden başka ilâh yoktur. Şu halde bana kulluk edin’ diye vahyetmiş olmayalım.” (21 Enbiya/25)

Bu kelime kopması mümkün olmayan sapasağlam kulptur...

“O halde kim tâğutu reddedip Allah’a inanırsa, kopmayan sağlam kulpa yapışmıştır. Allah iştir ve bilir.” (2 Bakara/256) ⁶

Bu kelime takva kelimesidir...

“O zaman inkâr edenler, kalplerine taassubu, cahiliye taassubunu yerleştirmişlerdi. Allah da elçisine ve müminlere sükûnet ve güvenini indirdi, onların takva sözünü tutmalarını sağladı. Zaten onlar buna lâayık ve ehil kimse-lerdi. Allah her şeyi bilendir” (48 Fetih/26) ⁷

Bu kelime dünya ve ahirette müminleri sabit kılacak olan kelimedir...

“Allah, sağlam sözle iman edenleri hem dünya hayatında hem de ahirette sapasağlam tu-

⁶ Sait bin Cübeyr ve Dehhak ‘Sapasağlam kulp’un’ Kelime-i Tevhid olduğunu söylerler.

⁷ Taberi, Tirmizî, İmam Ahmed bu tefsiri Ubey bin Ka’b’dan rivayet ederler.

tar. Zalimleri ise saptırır. Allah dilediğini yapar.” (14 İbrahim/27) ⁸

Bu kelime; Allah’ın kökleri sabit, dalları ise semada olan güzel bir ağaca benzettiği sözdür...

“Görmedin mi Allah nasıl bir misal getirdi: Güzel bir sözü, kökü (yerde) sabit, dalları gökte olan güzel bir ağaca (benzetti).” (14 İbrahim/24) ⁹

Bu kelime ateşten kurtuluş kelimesidir...

Müslim, Sahih’inde Resulullah’tan (sav) şu rivayeti kaydeder; Müezzin ezan okurken “Şahadet ederim ki Allah’tan başka ilah yoktur” kısmını okuyunca Resulullah (sav) “Ateşten kurtuldu” buyurdular. ¹⁰

“Kim ‘La ilahe illallah Muhammedun Rasulullah’ derse Allah (cc) ateşi ona haram kılmıştır.” ¹¹

Bu kelime mizanda her şeye ağır gelecek olan kelimedir...

Nuh (as) vefat ederken oğluna şöyle dedi: “Sana *Lailaheillallah*’ı emrediyorum. Eğer bu kelime mizanın bir kefesine, yedi gök ve yer de diğer kefesine konsa bu kelime ağır gelirdi.” ¹²

⁸ Buhari Tefsir kitabında İbrahim Suresi tefsirinde Bera bin Azib’ten ‘Sabit-leştirici sözün’ Kelime-i Tevhid olduğunu rivayet eder.

⁹ İbni Kesir İbni Abbas’tan rivayet eder.

¹⁰ Müslim 382 Kitabı’s Salât.

¹¹ Müslim 29 Kitabı’l İman.

¹² Müsned İmam Ahmed (2/225)... Bu manada Musa (as) Allah’tan dua ve zikir için bir kelime istediği ve kendisine bu kelimenin zikredildiğine dair buna benzer bir rivayet vardır. Heysemi senedinde zayıflık olduğunu söyler.

Yine Resulullah (sav) kıyamet gününde adamın birinin 99 günah defteri olacağını ve Allah'ın o günah defterlerini, Kelime-i Şehadetin olduğu bir kart ile tartacağını ve Kelime-i Şehadetin ağır geleceğini bildirir. ¹³

Bu kelime dünyada insanın malını ve canını koruma altına alır...

“Kim *Lailaheillalah* der ve Allah'ın dışında ibadet edilenleri inkâr ederse malı ve canı haram olur (koruma altına alınır)” ¹⁴

İmam Buhari, Müslim ve başkalarının birçok sahabeden rivayet ettikleri meşhur hadiste Resulullah (sav) şöyle buyurur:

“Ben, insanlarla kelime-i şahadeti söyleyip, namazı kılıp, zekâtı verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Eğer bunu yaparlarsa mallarını ve canlarını benden korumuş olurlar...”

Bu kelime imanin en faziletli şubesidir...

“İmanın altmış küsur şubesi veya yetmiş küsur şubesi vardır. En faziletlisi *Lailaheillalah*, en düşüğü ise yoldan eziyet veren maddeleri gidermektir. Hayâ da imandandır.” ¹⁵

Yine bu kelime savaşların sebebidir. Baba ile oğlu karşı karşıya getiren, anne ile evladını düşman yapan, başta Resulullah (sav) ve diğer tüm peygamberlerin uğ-

¹³Tirmizî 2639 - İbni Mace 4300

¹⁴ Müslim Kitabı'ı İman. Bab Emru bi Kıtalin Nas.

¹⁵ Müslim 152 Kitabı'ı İman.

runa her türlü eziyete katlandığı kelimedir. Hiçbir zaruret, tebliğinden ve muhtevasından yüz çevirmeyi mubah kılamayacağı tek kelimedir. O, dinin zirvesi olan cihadın dahi uğrunda yapıldığı kelimedir. O, Nuh'un (as) bıkmadan usanmadan dokuz yüz elli sene kendisine çağırıldığı kelimedir. Saymakla fazileti, önemi anlatılamayacak kadar büyük olan kelimedir O... Madem bu kelime çok önemli ve faziletlidir, madem dünya ve ahiret saadeti bu kelimeye bağlıdır; o zaman başlanması, anlatılması, yazılması en öncelikli olan kelime de bu kelimedir.

KELİME-İ TEVHİD'İN MANASI

KELİME-İ TEVHİD'İN MANASI

Kelime-i Tevhid'in manasının anlaşılması için geçen sayfalarda zikrettiğimiz gibi ilah kavramının anlaşılması gereklidir. Çünkü bu kelimenin özü tüm ilahların reddi ve bir ilahın kabul edilmesidir.

Peki, kimdir reddedilen ve kabul edilen ilah?

Allah (cc) buyuruyor ki:

وَالْهَيْكُلُ إِلَهٌ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

“İlahınız tek bir ilahtır. Ondan başka ilah yoktur. O rahmandır, rahimdir.” (2 Bakara/163)

İslam âlimlerinin ayetteki İlah kavramı hakkındaki görüşleri şöyledir:

İmam Taberi: “İlah, kendisine itaat edilip ibadeti hak edendir” der.

Razi tefsirinde konuyu açıkladıktan sonra; “Bunlar gösterir ki ilah, kendisine ibadet edilendir” der.

Beydavi: “Sizden ibadeti hak edendir” der.

Nakillerden anlaşıldığına göre ilah, kendisine ibadet edilen demektir. Buna işaret eden ayetler pek çoktur:

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا
كَأَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ

“Onlar kendilerine bir kuvvet olsun diye Allah’ın dışında ilahlar edindiler. Hayır asla! O ilah edindikleri onların ibadetlerini yalanlayacaklardır.” (19 Meryem/81,82)

Dikkat edilirse Allah (cc) önce, onların Allah’ın dışında ilah edindiklerini bildirmiş, sonra da bu sahte ilahların, onların kendilerine yaptıkları ibadetleri inkâr edeceklerini açıklamıştır. Bu da gösterir ki ilah, kendisine ibadet edilen demektir.

Lailaheillallah demek; Allah (cc) dışında tüm ibadet edilen sahte ilahların inkâr edilip, ibadet mercii olarak sadece O’nun belirlenmesidir. Bu kelimeyi nutkeden kişi Allah’a (cc) ibadet edeceğini ve O’nu ibadette birleştireceğini baştan kabul etmiş demektir.

“La” denilince nefy (inkâr), **“İlla”** denilince de ispat vardır.

**“Senden önce hiçbir resul göndermedik ki ona:
‘Benden başka ilâh yoktur; şu halde bana**

ibadet edin’ diye vahyetmiş olmayalım.” (21 Enbiya /25)

Bu kelime, tüm resullere vahyedilmiştir. Biz, peygamberlerin kavimlerine bu kelimeyi sunumlarını inceleyerek, kelimenin manası daha iyi anlaşılacaktır. Çünkü kitabımız Kur’an, bazen bir yerde özet anlattığı bir meseleyi bir başka surede daha geniş bir şekilde anlatır. Buna en güzel örnek peygamber kıssalarıdır. Şimdi Resullerin bu kelimeyi sunumlarına bakalım, ta ki kelime tafsilatıyla anlaşılsın.

“Andolsun ki biz her ümmete ‘Allah’a ibadet edin ve Tâğut’tan sakının’ diye (emretmeleri için) bir peygamber gönderdik.” (16 Nahl/36)

“Andolsun ki Nuh’u elçi olarak kavmine gönderdik. Dedi ki: Ey kavmim! Allah’a ibadet edin, sizin ondan başka ilahınız yoktur.” (7 Araf/59)

“Ad kavmine de kardeşleri Hûd’u (gönderdik). O dedi ki: Ey kavmim! Allah’a ibadet edin. Sizin O’ndan başka ilahınız yoktur.” (7 Araf/65)

İşte peygamberlerin dilinden bu kelimenin özü: Bir olan Allah’a ibadet etmek ve onun dışında ibadet edilen tüm sahte ilah ve tağutları inkâr etmek ve onlardan uzak durmaktan ibarettir.

Kelimenin manasını sadece ve sadece Allah’a (cc) ibadet etmek olarak açıklayınca, belki bazılarının aklına şu soru gelebilir: “Allah’tan başkasına ibadet eden mi var ki bu kelimenin yeniden anlaşılmasından bahsedir-

yorsunuz?” İşte asıl sorun da budur. İnsanlar ibadetin ne manaya geldiğini anlamayınca veya ibadeti sadece namaz, oruç, zekât, hacdan ibaret sanınca, bu soruyu sormaları doğaldır. Bu kelimeyi gündeme getirmemizin sebebi: *Lailaheillallah*’ı söyleyip, ibadetin anlamını bilmediği için veya dar bir çerçevede anladığı için, sadece Allah’a (cc) ibadet ettiğini zannedip, Allah ile beraber binlerce sahte ilaha ibadet eden zavallıların aydınlatılmasıdır. Olur ki yanlışlarının farkına varır ve debelen-dikleri şirk bataklığından kurtulurlar.

İbadet kelimesi arapça (a-be-de) kökünden türemiştir.

Şu manalara gelir;

- a) Kölelik
- b) Boyun eğerek itaat etme
- c) Tapmak, ibadet etmek
- d) Bir şeyin bir şeye bağlı olması, ondan kopmaması
- e) Bir şeyin başkasını yapacağından alıkoyması ¹⁶

Kur’an-ı Kerim’de ibadetin kullanımına birkaç örnek verelim. Bu örneklerle beraber çevremizde yaşayan insanların kime ibadet ettiğini anlamaya çalışalım.

¹⁶ Bu bölüm, Mevdudi’nin Kur’an’a Göre Dört Terim kitabından alınmıştır.

KUR'AN DA İBADET

1. Hâkimiyet Yetkisinin Başkalarına Verilmesi İbadettir

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ
ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا
وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

“(Yahudiler) Allah’ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını), (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i rabler edindiler. Hâlbu-ki onlara ancak tek ilâha ibadet etmeleri emrolundu. O’ndan başka ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden uzaktır.” (9 Tevbe/31)

Resulullah (sav) **“(Yahudiler) Allah’ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını), (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i rabler edindiler”** ayetini okurken cahiliyyede Hristiyan olan Adiy bin Hatim boynunda gümüşten bir haç takılıyken geldi. “Onlar haham ve rahiplere ibadet etmediler” dedi. Resulullah (sav) şöyle dedi: “Din adamları onlara Allah’ın helallerini haram, haramlarını da helal kıldılar.

Onlar da buna tâbi oldular. İşte bu, onların din adamlarına ibadetleridir.”¹⁷

Hidayet ve rahmet olan Kur'an ve onun açıklayıcısı Resulullah (sav), ehli kitabın, din adamlarına Allah'ın (cc) haram ve helallerini değiştirme yetkisini vermesini ibadet olarak isimlendirmiş ve bu yetkiyi onlara vermekle onların, Allah'ın dışında ibadet ettikleri Rabler edindiklerini söylemiştir. O'nun görevi Kur'an-ı bize ulaştırmak ve açıklamaktır.

“Biz sana, insanlara indirileni açıklayasın diye kitabı indirdik.” (16 Nahl/44)

Şimdi şöyle bir düşünün. Bugün kelime-i tevhidi söyleyen hatta söylemekle kalmayıp vird haline getiren, demokratik seçimlere katılıp oy vererek Allah'ın kanunlarını değiştirme, yenileme, hükmünü iptal etme yetkisini parti ve sahiplara verenler acaba söyledikleri Kelime-i Tevhid gereği sadece Allah'a (cc) mı ibadet etmişler yoksa Allah'ın dışında ibadet ettikleri rabler mi edinmişlerdir?

İnsanların Kelime-i Tevhid'in özü olan ibadet etme ve Allah'ı (cc) ibadette birleme noktasında bu kadar açık sapıklık ve şirk içerisinde olmaları bu kelimenin içeriğinin gündem yapılması için yeterlidir.

Tabii ki burada bazıları şöyle diyebilir: Haklısınız!!!! Ayet ve tefsirinde olduğu gibi bu yanlıştır. Fakat bugün

¹⁷ Kıssayı İbni Kesir ve Taberi Tevbe 31. ayetin tefsirinde nakletmişlerdir. Ayrıca Tirmizi Tevbe süresi tefsirinde 3095 nolu hadiste zikretmiştir.

insanlar seçimlerde oy kullandıkları zaman kimseye Allah'ın kanunlarını değiştirme yetkisini vermek amacıyla oy vermezler. Özellikle de islami olan partilere -ki İslam onlardan, onlar da İslamdan uzaktırlar- oy verenler...

Biz de cevaben bunlara deriz ki;

- Rivayete dikkat edilirse bunu yapan Ehli kitab da bunun böyle olduğunu bilmiyorlardı. Fakat bu onların Allah'tan başkalarına ibadet ettikleri ve onları Allah'ın dışında rabler edindikleri gerçeğini değiştirmemişti.

- Bu konuda daha başka ayetler de bu yetkinin Allah'tan başkasına verilmesinin küfür olduğuna işaret eder.

إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

“Hüküm sadece Allah’a aittir. O size kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (12 Yusuf/40)

Bu ayette Allah (cc) hükmün kendisine ait olduğunu beyan ettikten sonra başkalarına ibadet etmeyi yasaklamıştır. Dikkat edilirse hükmün Allah’a ait kılınması ve ibadet peş peşe zikredilmiştir.

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِّنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنَ بِهِ اللَّهُ

“Yoksa onların, Allah’ın izin vermediği konularda onlara kanunlar yapan ortakları mı vardır.” (26 Şura/21) ¹⁸

Allah’ın (cc) izin vermediği konularda kanun yapanlar, Allah’ın dışında ortak edinilmişlerdir. Bunun asrımızdaki en açık şekli, demokrasi dininin gereği olarak seçimlere katılmak ve kullanılan oylarla bu yetkiyi insanlara vermektir.

2- Duanın İbadet Manasında Kullanılması

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ
عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ

“Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir.” (40 Mü’min/60)

Ayette önce “Bana dua edin” buyuruluyor ve hemen ardından “O ibadetimden yüz çevirenler” deniliyor. Bu da yüce Allah’ın yanında duanın ibadet olduğuna delildir.

Ayrıca bu ayetin tefsirinde Tirmizî ve Ebu Davud, Numan bin Beşir’den şu hadisi naklederler; Resulullah (sav) şöyle buyurdu: “Dua ibadetin ta kendisidir” sonra

¹⁸ Bu konuda daha geniş bilgi almak için “Oy Kullanmanın Hükümü” adlı risaleimize bakılabilir. Bu risale Internet ortamında yayınlanmıştır.

da “Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir” ayetini okudu.¹⁹

Görüldüğü gibi Resulullah (sav) de bu ayete dayanarak duanın ibadetin ta kendisi olduğunu beyan etmiştir. Kelime-i Tevhid’in manasının, Allah’ı ibadette birlemek ve O’nun dışında ibadet edilenleri yalanlamak olduğunu beyan etmiştik. Eğer dua ibadet ise, peki bugün kabirlerde salih insanlar dedikleri yatır ve türbelere dua eden veya sıkıştı mı yüce Allah’tan önce aklına Abdulkadir Geylani gelen insanların durumu ne olacaktır? Bunlar, manasını bilmeden telaffuz ettikleri Kelime-i Tevhid ile ne denli bir tezat içindedirler varın siz düşünün. Ağzlarıyla söylediklerini, hal lisaniyla yalanlayan bu zavallılar keşke Ebu Cehil kadar bu kelimenin manasını anlasalardı! Bunların hali; ben hırsız değilim, ben ahlaklıyım deyip de aynı anda birinin cebine elini sokan adam gibidir. Allah’tan başka tüm ibadet edilenleri reddettim (*Lailaheillallah*) diyerek girdikleri yatırlardan, Allah’ın dışında birine ibadet etmiş vaziyette çıkarlar.

Bu zavallılara Yüce Allah’ın şu ayetlerini hatırlatırız;

“El açıp yalvarmaya lâayk olan ancak O’dur. O’nun dışında el açıp dua ettikleri onların isteklerini hiçbir şeyle karşılamazlar. Onlar ancak ağzına gelsin diye suya doğru iki avucunu açan kimse gibidir. Hâlbuki (suyu ağzı-

¹⁹ Tirmizî 3247- Ebu Davud 1479 (Tirmizî Tefsirde, Ebu Davud ise Salât kitabında rivayet eder.)

na götürmedikçe) su onun ağzına girecek değildir. Kâfirlerin duası kuşkusuz hedefini şaşırmıştır.” (13 R’ad/14)

“Allah’a iftira eden ya da O’nun ayetlerini yalanlayandan daha zalim kim vardır! Onların kitaptaki nasipleri kendilerine erişecektir. Sonunda elçilerimiz (melekler) gelip canlarını alırken ‘Allah’ı bırakıp da çağırdıklarınız (dua ettikleriniz) nerede?’ derler. (Onlar da) ‘Bizden sıvışıp gittiler’ derler. Ve kâfir olduklarına dair kendi aleyhlerine şahitlik ederler.” (7 A’raf/37)

“Allah’ı bırakıp da sana fayda veya zarar vermeyecek şeylere çağırma (dua etme). Eğer bunu yaparsan, o takdirde sen mutlaka zalimlerden (müşriklerden)²⁰ olursun. Eğer Allah sana bir zarar dokundurursa, onu yine O’ndan başka giderecek yoktur. Eğer sana bir hayır dilerse, O’nun keremini geri çevirecek de yoktur. O, hayrını kullarından dilediğine eriştirir. Ve O bağışlayandır, esirgeyendir.” (10 Yunus/106,107)

“Eğer onları çağırırsanız (Allah’ın dışındakilere dua ederseniz), sizin çağırmanızı işitmezler. Faraza işitseler bile, size cevap veremezler. Kıyamet günü de sizin koştüğünüz şirki reddederler.” (35 Fâtır/14)

²⁰ Tefsirlerde âlimler burdaki zulmü şirk olarak açıklar. Taberi tefsirine bakınız.

İbadet hayatın her alanını kapsar, Allah'ın (cc) sevip razı olduğu her şey ibadettir. O'na has olan, O'ndan başkasına yapılması yasaklanan her şey ibadettir. Müslüman; hayatının her alanının ibadet olduğu bilinciyle Allah'a yönelendir. Onun namazı, kurbanı, ölümü, hayatı kısacası her şeyi, ortağı olmayan Allah'a (cc) aittir.

3- İtaatin İbadet Manasında Kullanılması

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا
الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ وَأَنْ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ
مُسْتَقِيمٌ

“Ey Âdemoğulları! Size, ‘Şeytana ibadet etmeyin, çünkü o sizin apaçık bir düşmanınızdır’ demedim mi? Ve ‘Bana ibadet ediniz, doğru yol budur’ demedim mi?” (36 Yasin 60,61)

Ayette Allah (cc), “şeytana ibadet etmeyin” buyuruyor. Genelde müfessirler buradaki ibadetin itaat manasında olduğunu bildirmişlerdir. Evet, insanın itaat mercii olarak belirlediği varlık aynı zamanda ibadet ettiği mercidir. İnsanoğlu hangi kanunlara göre hayatını belirliyor, neye itaat ediyorsa ibadetini de ona sunuyor demektir. Mutlak itaat Allah ve Resulüne yapılır. Resule itaat dahi Allah (cc) emrettiği içindir. Bugün mutlak itaati Allah'a değil de Birleşmiş Milletlere yapan yöneticiler, Allah'ın değil mutlak itaat ettikleri mercilerin kullarıdır. Aynı zamanda oy kullanıp, itaat edilecek kanunlar

yapma yetkisini Allah'ın dışındaki kurumlara verenler de ibadetlerini, bu kurumlara yapan insanlardır.

İbadet olup, insanı dinden çıkaran itaat, küfür alanında yapılan itaattır. Küfür ameli olmayan şeylerde yapılacak olan itaat, isyan olup insanı dinden çıkarmaz. Bunun en güzel örneği şeytan ve Âdem'in (as) kıssasıdır. İkisi de Allah'a isyan etmiş, onun emrini çiğnemişlerdi. Şeytan kâfir diye isimlendirilmiş, Âdem (as) ise asi olarak isimlendirilmişti.

“Hani biz meleklere (ve cinlere): Âdem’e secde edin, demiştik. İblis hariç hepsi secde ettiler. O yüz çevirdi ve büyüklük tasladı, böylece kâfirlerden oldu.” (2 Bakara/34)

Çünkü şeytan Allah'ın emrine karşı gelmiş ve bunu da kibrinden yapmıştı. Allah'ın emirlerine kibirle karşı gelmek küfür olduğundan şeytan, kâfirlerden olmuştur.

“Nihayet ondan yediler. Bunun üzerine kendilerine ayıp yerleri göründü. Üstlerini cennet yaprağı ile örtmeye çalıştılar. (Bu suretle) Âdem Rabbine asi olup yolunu şaşırdı.” (20 Taha/121)

Âdem (as), küfür olmayacak bir amelle şeytana uyduğundan kâfir olmamış, asi olmuştu.

Bu saydıklarımızın dışında Kur'an ve Sünnette geçen “Allah'ın sevip razı olduğu ve sadece Allah'a yapılan her şey” ibadettir. Bunları Allah'tan başkasına sarf eden insan Kelime-i Tevhid'in özüne aykırı davranmış ve diliyle ikrar ettiği hakikati, lisan-ı haliyle yalanlamıştır. Kurban,

adak, tavaf amelleri gibi... Maalesef bu ibadetler bugün yüce Allah'a değil de, cahiliyyede olduğu gibi salih olduğu iddia edilen insanların türbe ve yatırlarına yapılır hale gelmiştir.

ÖNEMLİ BİR HUSUS

Birçok insana Kelime-i Tevhid'in manası sorulduğunda **“Allah’tan başka ilah yoktur”** der. Peki, Allah’tan başka ilah yoktur ne demektir? diye sorarsanız genelde cevap şöyle olur;

- Yani bizi yaratan O’dur, bize rızkı veren O’dur.

Oysa daha önce de belirttiğimiz gibi Kelime-i Tevhid'in manası bu değildir. Allah'ın yaratıcı olduğunu, rızkı verdiğini Mekke’li müşrikler de biliyordu. Ama bu, onları İslam dairesine sokmamış, Resulullah'ın (sav) kılıcından kurtaramamıştı.

Allah (cc) müşriklerin kendisini yaratıcı ve rızkı veren olduğunu kabul ettiklerini şu ayetlerde açıklamıştır.

“Andolsun ki onlara: ‘Gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı buyruğu altında tutan kimdir?’ diye sorsan mutlaka “Allah” derler. O halde nasıl (haktan) çevrilip döndürülüyorlar? Andolsun ki onlara: ‘Gökten su indirip onunla ölümünün ardından yeryüzünü canlandıran kimdir?’ diye sorsan mutlaka “Allah” derler. De ki: (Öyleyse) Hamd da Allah’a mahsustur. Fakat onların çoğu (söyledikleri üzerinde) düşünmezler” (29 Ankebut/61-63)

“ (Resulüm!) De ki: Size gökten ve yerden kim rızkı veriyor? Ya da kulaklara ve gözlere kim malik (ve hâkim) bulunuyor? Ölüden diriyi

***kim çıkarıyor, diriden ölüyü kim çıkarıyor?
(Her türlü) işi kim idare ediyor? “Allah” diye-
cekler. De ki: Öyle ise (Ona asi olmaktan) sa-
kınmıyor musunuz?” (10 Yunus/31)***

İki farklı sureden örnek olarak verdiğimiz ayetlerden de anlaşıldığı üzere insanın; Allah'ın yaratıcı, rızık veren, tüm işleri yöneten olduğunu, dirilten ve öldüren olduğunu bilmesi, onu İslam dairesine sokmaz. Eğer Kelime-i Tevhid'in manası bu olsaydı Mekkeli müşriklerle bu kelimeyi söyleyene kadar savaşmak abes olurdu. Yukarıda zikrettiğimiz gibi Kelime-i Tevhid'in manası ve özü; Allah'ı ibadette birlemek ve O'nun dışında ibadet edilen sahte ilahları **“La”** diyerek inkâr etmektir.

Bugün *Lailaheillallah'ı* söyleyip de bu kelimededen, yalnızca yaratanın Allah olduğunu anlayan insanlar, acaba İslam dairesine girer mi? Eğer bu insanlar, bu sapık anlayışlarıyla İslam dairesine girebiliyorlarsa acaba Mekkeli müşrikleri İslam dairesinin dışında bırakan sebep neydi?

Zira onların sorunu Allah'ın yaratıcı olduğunu kabul etmek değildi. Onların sorunu ibadeti Allah'ın dışında bir takım varlıklara yöneltmeleri idi. Mesela onlar dua edecekleri zaman salih olduklarına inandıkları şahısların heykellerine dua ederlerdi. Çünkü onlar günahkârı. Mutlaka onlarla Allah arasında, onlara aracılık yapacak, onlara şefaatecek birileri lazımdı.

Dün; bugüne ne kadar da benziyor! Bugün de *Lailaheillallah* kelimesinden yalnızca Allah'ın yaratıcı olduğunu anlayan insanlar, salih olduklarına inandıkları ölülerin kabirleri başında (veya uzaktan) bu insanları çağırıyorlar. Gerekçeleri dahi aynıdır: “Biz kimiz ki? Bizler günahkâr ve aciz insanlarız. Ancak bu evliyalara Allah katında değerli, salih insanlardır. Bunlar bizim şefaathâşilerimizdir.”

“Dikkat et! Halis din yalnız Allah'ındır. O'nu bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler: ‘Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz’ derler. Doğrusu Allah, ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve inkârcı kimseyi doğru yola iletmez.”(39 Zümer/3)

Oysa dua, Kur'an da ibadet manasında kullanılıyordu. O gün insanlar ibadeti (duayı) taşlara yöneltmişler ve kâfir olmuşlardı. Hatta Allah'ı tanıyıp onun varlığına iman ettikleri halde kâfir olmuşlardı. Acaba bugün dua ibadetini Allah'tan başkasına yönelten, yaratıcı olarak Allah'ı tanıyan ve bununla da İslam dairesine girdiğini zanneden insanların hükmü nedir? ²¹

Yine o günün müşrikleri Allah'ı (cc) tanıyor, iman ediyordu. Ancak hâkimiyet yetkisini Allah'a (cc) vermek yerine, kabile reislerine veya yöneticilere veriyorlardı.

²¹ Bu konuda Buhari Tefsir kitabı Nuh Suresi 23. Ayetin tefsirine bakınız. İşaret ettiğimiz konuyu İbni Abbas rivayet etmiştir.

Bunu yaptıkları zaman da Allah'ı bilmeleri ve ona iman etmeleri, onları İslam dairesine dâhil etmeye yetmiyordu.

Bugün de Kelime-i Tevhidden sadece Allah'ın yaratıcı olduğunu anlayan bir takım insanlar, hâkimiyet yetkisini kabile reislerine değil de parti reislerine ve milletvekillerine (oy aracılığıyla) veriyorlar. Ama bunlar İslam dairesinde sayılıyorlar. Acaba onlara bu torpili kim geçmiştir? Yahudiler de her türlü haram ve şirki işleyip biz Allah'ın sevgili kulları ve oğullarıyız, bize ateş dokunmayacaktır diyorlardı. Ama onların bu zanları ve Allah'a yaptıkları iftira da onları kurtaramamıştı.

“İsrail oğulları: ‘Sayılı birkaç gün müstesna bize ateş dokunmayacaktır’ dediler. (Onlara) De ki: Siz Allah katından bir söz mü aldınız? (ki Allah sözünden caymaz) Yoksa Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz? Hayır! Kim bir kötülük eder de kötülüğü kendisini çepeçevre kuşatırsa işte o kimseler cehennemliklerdir. Onlar orada devamlı kalırlar.” (2 Bakara/80,81)

Bu saydıklarımızdan anlaşıldığı gibi insanın Kelime-i Tevhidden faydalanıp, İslam dairesine girebilmesi için bu kelimenin özü olan “İlah” ve “İbadet” kavramlarını anlaması ve uygulamaya geçirmesi gerekir. Tabii ki bu kavramları babalar ve atalar dininde olduğu gibi değil, hidayet rehberi olan Kur'an ve Sünnette geldiği gibi anlamalı ve yaşamalıdır. Ayrıca daha bu kelimenin özünü

anlamayan veya yanlış anlayan insanlar acaba şirkten nasıl uzaklaşacaklardır? Şeytan insanları saptıracağına dair Allah'a (cc) söz vermişti. Şeytana en fazla haz veren şey insanları şirkte düşürmektir. Çünkü şirk sahibi, şirkinden tevbe etmeden ölürse onun Allah katında affı yoktur. Şirkin, ibadetin, ilahın ne olduğunu bilmeyen insanın bu konuda kandırılmasından daha kolay ne olabilir? Biz Müslüman davetçilere düşen, insanların cahil olduğu ve dinin esasları olan bu kavramları her mecliste her ortamda gündeme getirmektir.

**KELİME-İ
TEVHİD'İN
ŞARTLARI**

KELİME-İ TEVHİD'İN ŞARTLARI

Bu bölümde Kuran ve Sünnet ışığında *Lailaheillallah* kelimesinin şartlarından bahsedeceğiz (inşaallah). Bazı kendini bilmez halk sömürücüleri, halkın cehaletinden ve muvahhid ilim adamlarımızın azlığından istifade ederek halkı çok ucuz bazı şüphelerle kandırmışlardır. Halka (geçim kaynakları olan) mevlit, taziye gibi vasıtalarla resmi minberlerden şöyle seslenirler:

“Kim ‘*Lailaheillallah*’ derse cennete girer.”

Bu söz, hadisi şeriftir. Ama başı sonu kesilmiş, kanlar içerisinde feryat eden bir hadis... Gerekleri, manası, şartları ve bozan unsurlarından soyutlanmış, kuru bir kelime halinde zikredilen bir hadis. Bu bel’amların durumu; insanlara namaz kılın deyip de abdesti, kibleye

yönelmeyi, avret yerlerini örtmeyi, namazı bozan unsurları öğretmeyen ve bu şekilde kılacakları namazın kendilerini cennete götüreceğini söyleyenlerin durumu gibidir.

Allah (cc) namazı emretmiştir, Resulullah (sav) hadislerinde teşvik etmiştir. Ama hangi namazı? Sadece kelime ve hareketlerden oluşan namaz mı, yoksa abdest, kıbleye yönelme ve diğer şartları da içeren namaz mı? Kelime-i Tevhid de bunun gibidir. Sadece kelimedden ibaret değil bilakis şartları, bozan unsurları olan anlamlı bir eylemdir. Nasıl ki namaz; şartları ve rükunları yerine getirilmez ise batıl oluyor ve sahibine fayda vermiyorsa, aynı şekilde şartları ve rükunları yerine getirilmemiş Kelime-i Tevhid de batıldır ve sahibine fayda veremez.

ŞART NE DEMEKTİR?

Usul’ul Fıkıh kitaplarında âlimlerimiz şartı şöyle tanım-lamışlardır:

“Şart; kendisi olmadığı zaman, şart koşulduğu şeyi geçersiz kılan veya ortadan kalktığında, şart koşulduğunun hükmünü iptal eden geçersiz kılan” ²²

Genelde âlimler bu konuda, namaz ile abdesti veya zekât ile üzerinden bir senenin geçmesini örnek olarak verirler. Açıklayacak olursak; abdest namazın şartıdır. Abdestsiz namaz kılınırsa bu namaz kendine şart olan abdest olmadan kılındığından dolayı geçersiz ve batıldır.

²² Vehbe Zuhayli Usul’ul Fıkıhul İslami 1/104, Abdülkerim Zeydan Veciz 58.

Konumuza dönecek olursak Kelime-i Tevhid'in bazı şartları vardır. Bu şartlar yerine gelmeyince Kelime-i Tevhid, sahibine abdestsizin kıldığı namazın kendisine fayda vermediği gibi fayda vermeyecektir. Abdestsiz namaz kılan bir insan sürekli namaz kıldığını iddia etse de namazı yoktur. Kelime-i Tevhid'i söyleyen bir insan da günde yüzlerce defa tekrarlasa ama şartlarını yerine getirmese bu insanın Kelime-i Tevhid'i kendine fayda vermez ve batıldır.

1.ŞART

Tağutu İnkâr Etmek

Tağutu reddetmek, imanın olmazsa olmazı, Kelime-i Tevhid'in ilk şartıdır. Bunun delili şu ayet-i kerimedir:

فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنِ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

“Kim Tağutu inkâr eder Allah’a iman ederse, işte o kopması olmayan sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir.” (2 Bakara/256)

Ayette Allah (cc) sapasağlam kulpa yapışabilmek için iki şart sayıyor:

- 1) Tağutun inkâr edilmesi.
- 2) Allah’a iman edilmesi.

Kopması olmayan sağlam kulp nedir?

Müfessirlerden Mücahid, bunun ‘İman’ olduğunu, Suddi ‘İslam’ olduğunu, İbni Abbas ve Sait ibni Cübeyr ise ‘Lailaheillallah kelimesi’ olduğunu beyan etmişlerdir. Enes (ra) ise ‘Kur’an’ demiştir. ²³

²³ İbni Kesir, Bakara Suresi 256. ayetinin tefsirine bakınız. İmam Kurtubi'den de bu ayetin tefsirine bakılabilir.

İmam Kurtubi ve İbni Kesir bu yorumları naklettikten sonra hepsinin aynı manaya döndüğünü, aralarında çelişki olmadığını söylerler. Sahabe ve selevin yaptığı tefsirlere dikkat edilirse hepsi ayette geçen sağlam kulp; dinin olmazsa olmazlarına hamletmişlerdir.

Evet, kopması olmayan kulp imandır, İslamdır, Kelime-i Tevhiddir. Kişi bu sayılan dairelere girebilmek için mutlaka ayetin başında şart edatıyla zikredilen Tağutu inkâr ve Allah’a imanı yerine getirmelidir. Bu şart, onun bunun belirlediği bir şart değildir. İnsanların Kelime-i Tevhid ile dine girebileceğini Allah (cc) belirlemiş olduğu gibi bu kelimenin şartlarını da yine O belirlemiştir. Yani insanın bunda seçim hakkı yoktur. Allah’tan olan tüm şartlarda olduğu gibi bunda da kişi yaptığı veya söylediği amelden faydalanıp, şer’an amelinin kabul olmasını istiyorsa şartı yerine getirecektir.

Şartı açıklarken namaz örneğini vermiştik. Nasılki namazın şartı olan abdest olmadan namaz olmuyorsa, aynı şekilde dine girebilmenin ilk şartı olan Tağutu inkâr olmadan da dine giriş gerçekleşemez.

Tağutu inkâr şartına Resulullah (sav) de birçok defa dikkat çekmiştir:

مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ
حَرَّمَ مَالَهُ وَدَمَهُ وَحِسَابُهُ عَلَى اللَّهِ

“Kim *Lailaheillallah* der ve Allah’ın dışında ibadet edilenleri inkâr ederse onun canı ve malı haram olmuştur. Hesabı da Allah’adır.” ²⁴

“İslam beş şey üzere bina edilmiştir” şeklinde-ki hadislerde genelde ilk sırada Kelime-i Şehadet gelir. İmam Müslim’in bir rivayetinde Resulullah (sav) Kelime-i Şehadetin manasını açıklarmışçasına şöyle buyurur:

“İslam beş şey üzere bina edilmiştir. Allah’a ibadet edip, O’nun dışında ibadet edilenleri inkâr etmek, namazı kılmak, zekâtı vermek, hacca gitmek ve ramazan orucu tutmak.” ²⁵

Bu hadis ve ayetlerden anlaşılır ki sağlam kulp olan Kelime-i Tevhid ve İslam’ın üzerine bina edildiği ve olmazsa olmazı olan Kelime-i Şehadetin aslı Allah’ın dışında ibadet edilen tüm tağutları reddetmektir. Hatta dikkat ederseniz Allah (cc) ayeti kerimede kendisine imandan önce Tağutu inkâr etmeyi zikretmiştir. Çünkü tarih boyunca insanların Allah’a (cc) imanda sorunu olmamıştır. Bazı istisnalar bulunsa da, genelde insanların sorun yaşadığı mesele: Tağutu inkâr ve yalnızca Allah’a (cc) ibadet etme meselesi olmuştur.

²⁴ Müslim, Kitabu’l İman, 129.

²⁵ Müslim, Kitabu’l İman, 112.

İNKÂR EDİLMEDEN DİNE GİRİLMİYEN VE KELİME-İ TEVHİD'İN İLK ŞARTI OLAN TAĞUTUN AÇIKLANMASI

Lugatta; aşırıya gitmek, haddi aşmak manasına gelen Tağutun, Şer'i manası da buna yakın ve bundan türemiştir.

İmam Taberi, Bakara Suresi 256. ayetin tefsirinde Tağutu tarif ederken şöyle der: “Tefsir ehli Tağutun manasında ihtilaf etti.”

a) Şeytan diyenler. Senediyle Ömer'den (ra), Mücahit'ten, Dehhak'tan, Süddi'den nakleler.

b) Sihirbaz diyenler. Senediyle Ebu'l Aliye'den nakleler.

c) Kâhin diyenler. Senediyle Sait bin Cübeyr ve İbni Cüreyc'den nakleler.

Bu görüşleri naklettikten sonra şöyle der: “Bana göre Tağut, Allah'a karşı haddini aşıp, Allah'ın dışında ister kendi zorlamasıyla ister insanların isteğiyle ibadet edilen her şeydir. Allah'ın dışında ibadet edilen bu varlığın insan, şeytan, put veya herhangi bir şey olması hiç fark etmez.”

İbni Kesir ayetin tefsirinde Ömer'in (ra) tağuta şeytan dediğini nakleler ve şöyle devam eder: Tağuta şey-

tan demesi çok kuvvetli bir görüştür. Çünkü bu tanım putlara ibadet, onlara muhakeme olma ve onlardan yardım dileme gibi cahiliyye ehlinin üzerinde olduğu tüm şerhleri kapsar.

İbni Kayyım El-Cevziyye, Tağutu şöyle tanımlar:

“Tağut; kendisine ibadet edilme, bağlanılma ve itaat edilmede haddini aşan kul demektir. Her kavmin Allah’ın ve Resulü’nün dışında kendisine muhakeme oldukları, ibadet ettikleri, Allah’tan delil olmadığı halde tâbi oldukları şey, onların tağutudur. İşte bunlar âlemin tağutlarıdır. Sen bu tağutları ve insanların halini düşünecek olursan göreceksin ki insanların çoğu Allah’a değil tağuta ibadet eder. Allah’a ve Resulüne değil tağuta muhakeme olur. Allah ve Resulüne değil tağutlara ibadet edip tâbi olurlar...”²⁶

Tağutun tanımıyla ilgili âlimlerden yaptığımız nakillerden sonra açıklamakta fayda görüyoruz ki: “Genel olarak insanların çoğu ömründe bir defa dahi tağut kavramını duymamışlardır. Tabii ki burada şu soru açığa çıkar: Acaba ömründe bir defa dahi olsun tağutu duymayan, kendisine tağut kavramı anlatıldığı zaman tavuk diye anlayan, dine girişin olmazsa olmazı olan bu kavrama böylesine yabancı olan insanların durumu ne olacaktır? Veya bunları tavuk ziyafetleriyle oyalayıp, kendileri tağutlaşan, mide eksenli yaşayan bel’amların durumu ne olacaktır?

²⁶ İ’lamu’l Muvakki’in, 1/65.

Âlimler tağutu tanımlarken aslında çok güzel vasıflara temas etmişlerdir. Fakat dini kavramlardan uzaklaşmış veya uzaklaştırılmış olan insanların anlayabilmesi için Kur'an-ı Kerim'den tağuta atfedilen bazı vasıfları zikretmek faydalı olacaktır. Ta ki özelliklerini tanıyalım da, hayatın hangi aşamasında karşımıza çıkarsa çıksın onu tanıyıp inkâr edebilelim. Özellikle bazı çevreler sadece tağutun bir yönünü ele alınca -Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen- maalesef bu gibi çevrelerin tağutu tam manasıyla inkâr edemediğini müşahade ettik. Mesele kendisiyle tanıştığım bir davetçi tağut deyince bugün İslam ümmetine musallat olmuş, bizim isimlerimizle isimlenen, bizim dilimizi konuşan yerel mürtetler aklına geliyordu. Tanışıklık dönemimiz uzadıkça bu arkadaşın yöneticilerin dışında tağutlaşan ve Allah'ın dışında kendilerine ibadet edilen birçok tağutu inkâr etmediği gibi hararetle savunduğunu gördüm. O zaman düşünmüştüm acaba neden böyleydi. Daha sonra baktım ki genelde insanlar tağut kavramını bir tarifte sıkıştırdıklarından kendi tariflerinin dışında kalan birçok tağuttan habersiz yaşıyorlar. Hatta inkâr etmek bir yana savundukları dahi oluyor. Veya tağutu illa şahıslaştırmak isteyenler genelde fikir, müessese, huy, şehvet gibi bazen tağutlaşabilen birçok unsurdan bihaber yaşarlar. Buna binaen tağut kavramının geçtiği ayetleri ele alıp ayetler ışığında tağutun özelliklerini anlayalım.

A) TAĞUTUN BİRİNCİ ÖZELLİĞİ VE AÇIKLANMASI:

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
وَالَّذِينَ كَفَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ
إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

“Allah, inananların dostudur, onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnkâr edenlere gelince, onların dostları da tâğuttur, onları aydınlıktan alıp karanlığa götürür. İşte bunlar cehennemliklerdir. Onlar orada devamlı kalırlar.” (2 Bakara/257)

İmam Taberi, ayetin tefsirinde şöyle der: “Allah, iman edenlerin dostu ve yardımcısıdır. Onları başarı ve yardımıyla dost edinmiştir. Onları küfrün karanlığından imanın nuruna çıkarır. Devamla şunları söyler: “Kâfirlerin dostu da Allah’ın dışında ibadet ettikleri putlar vb. şeylerdir. Onları imanın nurundan küfrün karanlıklarına götürür.”

İbni Kesir tefsirinde buna yakın şeyler söyledikten sonra şöyle der: “Bundan dolayı aydınlık (nur) kelimesi tekil kullanıldı. Ama karanlıklar (zulumat) kelimesini ise çoğul olarak kullanıldı. Çünkü hak bir tane iken, küfrün birçok çeşidi vardır ve hepsi de batıldır.”

Tağutun birinci özelliği budur. O, her zaman kendisine tâbi olan insanları vahyin nuru olan Kur'an, Sünnet ve tevhidden uzaklaştırarak, küfrün ve şirkin karanlığına götürür. Bu vasfı kendisinde bulunduran her şey mahiyeti ve ismi ne olursa olsun tağuttur. Buna bazı örnekler verecek olursak:

ŞEYTAN:

Ömer (r.a), tağutu şeytan olarak tefsir etmiştir. Çünkü şeytan, yeryüzündeki şerlerin hepsinin ana kaynağıdır. Allah'a (cc) vermiş olduğu söz gereği insanları saptırma ile meşguldür.

“Allah buyurdu: ‘Ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir?’ (İblis): ‘Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın’ dedi. Allah: ‘Öyle ise, “İn oradan!” Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık! Çünkü sen aşağılıklardansın!’ buyurdu. İblis: ‘Bana, (insanların) tekrar dirilecekleri güne kadar mühlet ver’ dedi. Allah: ‘Haydi, sen mühlet verilenlerdensin’ buyurdu. İblis dedi ki: ‘Öyle ise beni azdırmana karşılık, and içerim ki, ben de onları saptırmak için senin doğru yolunun üstüne oturacağım. Sonra elbette onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım ve sen, onların çoklarını şükredenlerden bulmayacaksın!’ dedi. Allah buyurdu: Haydi, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık! Andolsun ki, onlardan kim

sana uyarsa, sizin hepinizi cehenneme dolduracağım!” (7 Araf/12-18)

Kur'an'ın başka bir ayetinde bu olay şöyle anlatır:

“(Allah:) Ey İblis! Secde edenlerle beraber olmayışının sebebi nedir? dedi. (İblis:) ‘Ben kuru bir çamurdan, şekillenmiş kara balçıktan yarattığın bir insana secde edecek değilim’ dedi. Allah şöyle buyurdu: ‘Öyle ise oradan çık! Artık kovuldun! Muhakkak ki kıyamet gününe kadar lânet senin üzerine olacaktır!’ İblis: ‘Rabbim! Öyle ise, (varlıkların) tekrar dirileceği güne kadar bana mühlet ver’ dedi. Allah buyurdu ki: ‘Sen mühlet verilenlerden sin. Allah katında bilinen vaktin gününe kadar...’ İblis dedi ki: Rabbim! Beni azdırmana karşılık ben de yeryüzünde onlara (günahları) süsleyeceğim ve onların hepsini mutlaka azdıracağım! Ancak onlardan ihlâşlı kulların müstesna...” (15 Hicr/32-40)

O, Allah’a insanları saptıracağına dair söz vermişti ve bu sözüne sadık da kaldı. Yalnız şunu belirtmekte fayda vardır: “Allah (cc) onun bu saptırmasına karşılık insanı başıboş bırakmamış, bilakis onun saptırmasından nasıl kurtulacaklarını peygamberler aracılığıyla insanlara beyan etmiştir.”

“Dedi ki: Birbirinize düşman olarak hepiniz oradan (cennetten) inin! Artık benden size hidayet geldiğinde, kim benim hidayetime uyarsa o sapmaz ve bedbaht olmaz. Kim de

benim zikrimden yüz çevirirse şüphesiz onun sıkıntılı bir hayatı olacak ve biz onu, kıyamet günü kör olarak haşredeceğiz.” (20 Ta-ha/123,124)

Onun saptırmasına karşın kendini koruyabilenler, Allah’tan gelen hidayete yani kitaba ve sünnete sıkı sıkıya bağlananlardır. Allah’tan gelen hidayetin dışında kalan her yol şeytanidir. Her metod, heva ve hevesin ürünüdür. Bu metodun sahibi, hidayet yolunun dışında kalan yolunu ne ile isimlendirirse isimlendirsin fark etmez. Şeytanın tek işi insanları vahyin aydınlığından, küfür, bidat, haram ve fıskın karanlığına sürüklemektir. Bu vasfı kendinde bulundurduğu için de o Tağutların başıdır. Zaten sahabeden Ömer’in (ra), Tağuta şeytan dediğini zikretmiştik.

DEMOKRASİ DAVETÇİLERİ (Siyasi Partiler):

Tağutun ilk özelliği insanları vahyin aydınlığından, küfür, şirk ve fıskın karanlığına sürüklemesidir dedik. Evet, vahyin aydınlığı “Hüküm sadece ve sadece Allah’ındır” ayeti iken küfrün karanlığı ise “Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir” düsturudur. Yine vahyin aydınlığında kanun yapma yetkisi Allah’a aittir. O, kullarını yaratması ve rızkı vermesi itibarıyla onlara emretme ve nehyetme yetkisine de sahiptir.

“Dikkat edin yaratma ve emretme yetkisi ona aittir. Âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir.” (7 Araf/54)

Fakat bugün insanlardan demokrasi dininin gereği olarak oy vermelerini isteyen ve halkın egemenliği safsatasıyla kendi ilahlıklarını meşrulaştıran, isimleri de islami isimler olan modern Firavunlar, insanları vahyin aydınlığından alıp bu şekilde küfrün ve şirkin bataklığına sürüklerler. Aslında bu işi ilk defa bunlar yapmamıştır. Büyük ataları olan Firavun asırlar önce bu iddiada bulunmuştur. Fakat asrımızda yaşayan torunları gibi bu ilahlık iddiasını bazı perdeler arkasına gizlememiş daha mertçe ve açık bir dille söylemiştir.

“Firavun: Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilâh tanımıyorum.” (28 Kasas/38)

Firavun; demokrasi, halkın egemenliği gibi safsataların arkasına gizlenmemiş direkt ilahlık iddiasında bulunmuştur. Zaman geçtikçe bu açıklık kayboldu, siyaset çağı başladı. Artık eskisi gibi herkes meramını açıktan anlatmamalı, halkı uyutacak en uygun metodu seçmelidir.

Fahreddin Razi bu ayetin tefsirinde şöyle der; “Firavunun ilahlık iddiası ben yeri, göğü, dağları yarattım manasında değildir. Böyle bir iddia da bulunması mümkün değildir. Ve insanın böyle bir iddiayı aklının alması gerekir. Onun ilahlık iddiası, insanların onun mülküne (egemenliğine) itaat edip sadece ona boyun eğmesi manasındadır.” (Özetle)

Her halükarda kanun yapma yetkisini oy ve benzeri şekillerle Allah’ın dışındakilere veren insanlar, İlah kav-

ramının manası gereği bunları Allah'ın dışında ilahlar edinmişlerdir. Aynı şekilde Allah'ın dışında Rabler edinmişlerdir.²⁷

İSLAM METODUNA AYKIRI FİKİR VE AHLAK VEREN MÜESSELER

İslam'ın ve vahyin aydınlığında insanlar sadece Allah'ı (cc) takdis eder ve sadece O'nun önünde saygı duruşunda bulunurlar. Ama maalesef bugün hayatın en anlamlı varlıkları, İslam'ın terbiyeleri üzerinde özenle durduğu çocukların, teslim edildiği eğitim kurumlarında durum çok farklıdır. Çocuklar, her sabah olmazsa olmaz ayinlerden olan putun önünde saygı duruşunda bulunup, ona uyulacağına ve onun açtığı şeriati kaldırma, yerine laikliği getirme yolunda hedefe doğru yürüyeceğine dair yeminler ederler.

Vahyin aydınlığında insanlara ilk öğretilecek olan tevhiddir. Fakat şirkin ve küfrün karanlık yuvaları olan eğitim müesseselerinde, daha çocuk Kelime-i Tevhid'i öğrenmeden, tam zıt olan demokrasi, laiklik, milliyetçilik vs. ilke ve inkılâpları öğrenir. Acaba bunlar çocuklarımızı vahyin aydınlığından alıp, küfrün ve şirkin bataklığına sürüklemeyi mi? Öyle ise bu kurumlar Tağutun birinci özelliği olan insanları vahyin aydınlığından küfrün karanlığına sürükleme vafına sahiptir. Ama Tağutu inkâr etmeden Kelime-i Tevhid'e yapışamayacak olan insan, zalimliği ve nankörlüğü gereği yine, ihanet etmiş ve

²⁷ Tevbe Suresi 31. ayete ve tefsirine bakınız.

çocuğunu inkâr etmesi gereken yere kendi elleriyle teslim etmiştir.

Vahyin aydınlığında insanın düşünce iskeletini Kur'an oluşturur. O, mutlak doğrudur, onda batıl ve yanlışla asla bulunmaz. O, tâbi olunması gereken hidayet kaynağı ve rahmettir.

Fakat şirkin karanlığı olan bu kurumlarda durum çok farklıdır. Mutlak doğru akıldır, ona uyan alınır, ona ters düşen ise reddedilir. Bu modernizm ve aydınlığın gereği olarak, 21. yüzyıla ayak uydurmak isteyenlerin tek çaresidir.

Gelin görün ki Tağut denildiği zaman ömründe duymadığı dinin temel kavramını tavuk olarak anlayan, İslamiyet'e gelince de mangalda kül bırakmayan halkımız; ismini, cismini, özelliklerini bilmediği bu tağuti kurumları da inkâr etmemiş veya edememiştir.

Her tağuti sistemin, insanları kendine kul yapabilmek için bazı yöntemleri vardır. Bugünün modern Firavunları elinde iplerle insanları kandıran ve hak ile aralarında perdeler oluşturan ilkel sihirbazlar kullanmak yerine, eğitim ve din müesseselerini kullanırlar. Başlangıçta mecburi beş yıl olan eğitim, sekiz yıla çıkarılmış ve şu sıralarda on iki yıla çıkarma girişimleri söz konusudur. Acaba amacı sadece kendi çıkarları olan bu Tağutlar, halkı çok sevdiklerinden dolayı mı eğitime bu kadar önem verirler?

Asla! Bu Allah'ın değişmez kanunlarına aykırıdır.

“(Ey müminler!) Ehl-i Kitaptan kâfirler ve putperestler de Rabbinizden size bir hayır indirilmesini istemezler. Hâlbuki Allah rahmetini dilediğine verir. Allah büyük lütuf sahibidir.” (2 Bakara/105)

Çünkü bu eğitim kurumları insanları sisteme köleleştirme tezgâhlarıdır. Bunun en açık delili de her sabah körpe beyinlere uygulanan putun önünde saygı, tazim vb. adları altında yapılan törenler yani ibadet merasimleridir. Bu merasimlere katılmamak bir yana, bu merasimlerde çok basit bir hareket dahi çocuğun uyarı ve okuldan uzaklaştırma cezası alması için yeterlidir. Bu da yetmezmiş gibi hayat boyunca çocuğun karşısına çıkacak olan sicil bozukluğu da işin ekstrasıdır.

Bu okulların resmi hizmete mahsus, kanuna yeminli köleleri olan öğretmenler sürekli küfür sözleri nutkedererek daha hak ile batılı ayırt edemeyen çocukların kalbine nifak tohumları ekerler. Allah (cc) ayeti kerime-de şöyle buyurur:

“O (Allah), Kitap’ta size şöyle indirmiştir ki: Allah’ın ayetlerinin inkâr edildiğini yahut onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar bundan başka bir söze dalıncaya (konuya geçinceye) kadar kâfirlerle beraber oturmayın. Yoksa siz de onlar gibi olursunuz. Elbette Allah, münafıkları ve kâfirleri cehennemde bir araya getirecektir.” (4 Nisa/140)

Küfür ve şirk sözlerinin konuşulduğu meclislerde inkâr etmeden veya meclisi terk etmeden oturanlara Allah (cc) bu hükmü vermiştir: **“Sizde onlar gibi olursunuz”** Bu körpe beyinlerin fitratları işte böyle küfür sözleriyle zehirlenir. Öyle bir hal alır ki ilerde işiteceği ve söyleyeceği küfür sözlerine de artık duyarsızlaşır. Var olan neslin sıkıntısı da bu değil midir? Kendini babadan görme dinle Müslüman zanneden nesil, bu küfür sözlerine ve fiillerine o kadar alışmıştır ki, ondan hiçbir rahatsızlık duymaz. Ve hayatının ilerleyen safhalarında da işleyeceği küfür içerikli söz ve fiillerle de İslam dininden çıkmasına rağmen hala kendisini Müslüman zanneder.

DIYANET

Hem akıllı, hem de insanları köleleştirmede uzman olan bu tağutlar, mutlaka halkın dini değerlerine karşı çok duyarlı davranırlar. Fakat bu duyarlılık sadece kendi kontrollerinde var olan dini müesseselerle sınırlıdır. Kendi çıkarlarıyla çelişmeyen din anlayışını bu kurumlar vasıtasıyla halka dayatarak onların fitratlarını zehirlerler. Bu sayede halka Müslüman görünür, onlarla tevhid ehlinin davetinin arasına girmiş olurlar. Halkın nezdinde önemli yere sahip olan Cuma namazları bu iş için büyük bir tezgâhtır. Peygamber makamı olan, hakikatlerin saçıldığı, insanların aydınlatıldığı minberleri kendi kontrollerindeki resmi kölelere tahsis ederler. Böylece halk istenilen seviyede tutulur.

Din ve tağuti sistemler bir arada olamaz. Eğer sistem bir taraftan din adına bazı şeylere mősaade ediyor ve diğer taraftan da dine karşı açıktan savaş yőrőtőyorsa, izin verdiği noktaların irdelenmesi gerekir. Sadece kőfőr ve şirkin, laiklik ve demokrasinin sembolő olan resmi bayramların, minberlerden kutlanılması ve itiraz etmeden dinlemenin dahi insanı kőfre gőtőrecedeđi bu bayramların kutlanılmasına yőnelik vaazların halka dinletilmesi dahi bu sőtlediđimizi yeterince açıklar mahiyettedir.

Mőslőmanların őzerine dőřen; aslı Allah'ın evleri olan fakat tağutların musallat olmasıyla ağılışı, kapanışı belli olan, maaşlı memurların ęalıřtırıldıđı²⁸, zehirli dinin sunulduğu bu kurumları reddedip uzak durmalarıdır. Bunlara alternatif olarak, imkőnlar dőhilinde insanlara tevhidin őđretildiđi yerler ağmalı, bőtylece insanları bu zehirli tuzaktan kurtarmalıdırlar.

TELEVİZYON

Hemen şunu belirtelim ki televizyon vb. iletişim araçları aslında haram değildir. Fakat gőnőmőzdeki kullanılış biğimiyle haram hale gelmiştir. O faydalı işlerde ve din hizmetinde kullanılsa řőphesiz bir nimettir. Ve

²⁸ şu gőnlerde imamlar devletten fazla mesai yaptıkları için ek őcret talebinde bulunuyorlar. Ek iş olarak para istedikleri de, mesai saatlerinin dışında kaldırmış oldukları sabah, akşam ve yatsı namazlarıdır. Buralar cami olmaktan ęıkımıř resmi devlet dairesi haline gelmiştir. Bir Mőslőmanın bu kurumda namaz kılması ile su işleri, gaz, elektrik işlerinin yapıldığı dairelerde namaz kılması arasında hiçbir fark yoktur.

kullanıldığı yerler de vardır. Bizim konumuz televizyonun bugünkü kullanımınıdır.

Vahyin aydınlığında her baba kendi ehlinden sorumludur. Onlara İslami terbiye vermeli, Allah'ı (cc) razı edecek şekilde onları eğitmelidir. Fakat şu günlerde, bilinmez nedendir, babalar Allah'ın (cc) onlara yüklediği bu sorumluluğu asrın putu olan televizyona bırakmışlardır. Hemen hemen her dakikası ve anı İslam'a zıt olan bu kutu, evlerin başköşesinde, hayata ve en önemlisi çocuklara eğitim veren komutan şeklindedir. Sabah kalkar kalkmaz evlerde ilk açılması gereken odur. O evlerin bereketiymiş gibi sabaha besmele ile değil onunla başlanmalıdır. İnsanlar hayatlarını ondaki programlara göre düzenlerler. Namazın kazası vardır fakat filmin kazası yoktur, kaçırmamak lazımdır. Misafir kabul edilen gün bağımlılık yapan dizilerin olmadığı gündür. Aynı film veya diziler tekrarları ile beraber defalarca izlenilse de sıkıntı yoktur. Hatta bir evde farklı iki kanalın müptelaları varsa hemen eve yeni bir televizyon alınmalı ve kargaşa önlenmelidir. Ama iki kardeş aylarca küs kalsa veya ebeveyn ile evlatlar konuşmasa da sorun yoktur.

Çok ilginçtir ki konuşmuş olduğum çoğu anne ve baba, çocuklardaki ahlaki bozulmanın sebebinin televizyon olduğunun bilincindedir. Hatta bozulmanın sebebi olarak zikrettikleri ilk şey, televizyondur. Anlaşılması zor olan, bu insanların izlediği tutumdur. Madem sorun bellidir, madem teşhis yapılmıştır, hastalığın ölümcül oldu-

ğu kesindir, o halde tedavi de basittir. Ama yine de harekete geçilmez. Aslında sorunun kaynağının bilinmesine rağmen varolan ilgisizliğin sebebi de yine televizyondur. Çünkü bu kutu kendi müptelalarına hep şunu aşılar. Önemli olan çocuğun kaliteli bir eğitim kurumunda okuması, iyi maaş alması ve sonunda da güzel bir kızla evlenmesidir. Ahirete dayalı sorunlara gelince; bu kutunun ve bu kutu ile insanlara yön veren tağutların zaten böyle bir endişesi yoktur. Bu dünya iki günlüktür ve bu iki günde doya doya yaşanmalıdır. Şunu yapma, bu haram vs. gibi yasaklarla dolu bir hayat çekilmez. Hem zaten Allah çok merhametlidir, bu kadar kafir varken bizi mi yakacak? Son zamanlarda ise Tağutun kullarına bu kutu aracılığıyla daha farklı bir oyun oynanmaya başlandı. Namaz kılmıyor olabilirsiniz, açık olabilirsiniz, İslam hayatınızda sadece kimliğinizin arka sayfasında olabilir. Ama bunlara rağmen kurtulabilirsiniz. Hatta kurtulmak ve rahmet bir yana direkt cennete de girebilirsiniz. Ne mi yapmanız gerekiyor? Sadece salih ve veli kulların kâinatta tasarruf hakkına sahip olduğuna inanacak ve hayatınızda bir kere de olsa bir yoksula yardım edeceksiniz hepsi bu kadar... (!)

Evet, daha verebileceğimiz birçok örnek ve söz var. Ama maalesef yine de insanları anlamak zordur. Bu alethin çocuklarını hatta kendilerini dinden alıkoyduğunu bilen bu insanlar buna rağmen harekete geçmezler. Kendilerini ve ailelerini vahyin aydınlığından alıp, şirk,

fisk ve zulmün karanlıklarına götüren bu tağutu bilirler, kabul ederler de yine de inkâr etmezler.

HEVA, HEVES VE DÜNYA ŞEHVETLERİ

Heva ve heves insanoğlunu Allah'ın (cc) dosdoğru yolundan alıkoyan en büyük tağuttur. Hatta bazen öyle bir seviyeye gelir ki ilahlaştırılır.

“Hevâ ve hevesini ilah edinen ve Allah'ın ilim üzere saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği, gözünün üstüne de perde çektiği kimseyi gördün mü? Şimdi onu Allah'tan başka kim doğru yola erİştirebilir? Hâlâ ibret almayacak mısınız?” (45 Casiye/23)

Heva, heves ve dünya şehvetleri hakkın kabul edilmesinde en büyük engeldir. Allah'tan gelen hakk, kabul edilirse bu dünya menfaatlerine aykırıdır. İnsanın sevdiği ve peşinde koştuğı dünya rahatlığı bozulacaktır. İşte heva ve heves burada devreye girer ve insanı ebedi mutluluktan alıkoyar.

İnsanoğlunu vahyin aydınlığından alıkoyan, küfür, şirk ve inkâr bataklığına sürükleyen heva ve hevesin tanımını nedir? Bunları anlamak nasıl mümkün olur diye soracak olursanız cevabı Kur'an'da şöyle gelir;

“Sonra da seni din konusunda bir şariat sahibi kıldık. Sen ona uy! Bilmeyenlerin heva heveslerine uyma.” (45 Casiye/18)

Allah (cc) Resulullah'a (sav) iki yol olduğunu beyan etmiştir. Yol ya Allah'tan olan şariat ya da bilmeyenlerin

heva hevesidir. Seyyid Kutup bu ayetin tefsirinde şu güzel yorumu yapmıştır:

“Böylece mesele net biçimde ortaya konuyor. Ya Allah’ın şeriatı ya da bilmeyenlerin arzuları... Üçüncü bir şık söz konusu değildir. Dengeli ve tutarlı şeriat ile değişken arzular arasında orta bir yol da yok. Bir insan Allah’ın şeriatını bir kenara bıraktığı zaman kesinlikle arzularına göre hükmedecektir. Çünkü Allah’ın şeriatının dışındaki tüm hayat sistemleri, bilmeyenlerin eğilim gösterdikleri arzuların, ihtirasların ürünüdür... Bu nitelikleri hakeden tek bir şeriat vardır. Onun dışındaki hayat düzenleri bilgisizlikten kaynaklanan arzulardır, ihtiraslardır. Dava adamı, sadece şeriata uymalı ve bütün arzuları, ihtirasları bir kenara bırakmalıdır. Kesinlikle en ufak bir meselede bile Allah’ın şeriatından sapıp arzulara, ihtiraslara uymamalıdır. Çünkü arzularına, ihtiralarına uyacağı kimseler, şeriatın sahibi olan Allah’a karşı ona hiçbir yardımda bulunamayacak, onu savunamayacak kadar güçsüzdürler, zayıftırlar. Heva ve heveslerden kaynaklanan hayat sistemlerinin taraftarları birbirlerine yardım eden birleşik bir cephedirler. Onlar şeriatın sahibine karşı birbirleri ile dayanışma içindedirler. Bunun için şeriatı benimseyen birisi, bazılarının yardımını umarak onlara eğilim göstermemeli, onları birbirlerine bağlayan heva ve heveslerine sempati ile yaklaşmamalıdır. Üstelik onlar dava adamına eziyet edemeyecek, ona zarar veremeyecek kadar zayıftırlar, güçsüzdürler. Çünkü muttakilerin dostu Allah’tır. Şimdi

Allah'ın dostluğu ile heva ve heveslerine göre hareket edenlerin dostluğu bir midir? Birbirlerinin dostu olan zayıf, cahil ve basit kimseler nerde, müttakilerin dostu Allah'ı dost edinen şariat izleyicisi nerde? (Özetle)

Hangi alanda olursa olsun insan tek doğru olan Allah'ın şariatının karşısında başka bir yol benimsiyor veya metod izliyorsa bu; Allah'ın (cc) isimlendirmesiyle; bilmeyenlerin heva ve hevesidir.

Tağutun bu özelliği ile ilgili, daha sayabileceğimiz birçok örnek vardır. Saydıklarımızla sınırlı olmadığı kesindir. Bizim burada yapmak istediğimiz, bazı örnekler vererek okuyucunun önünü açmaktır. Allah'ın nurundan alıkoyan, şirk ve küfrün karanlığına giren her şey tağuttur ve inkâr edilmesi imanın ilk şartıdır.

FAİDELİ BİR AÇIKLAMA

Tağutun özelliklerinden bahsedip gerekli açıklamalarda bulunduktan sonra üzerinde durmayı gerekli gördüğüm diğer bir mesele de şudur: Allah (cc) Kur'an da tağutu inkâr etmeyip ona iman edenlerin bir özelliğinden şöyle bahseder:

“Kendilerine Kitap’tan nasip verilenleri görmedin mi? Tağuta ve cibte iman ediyorlar, sonra da kâfirler için: ‘Bunlar, Allah’a iman edenlerden daha doğru yoldadır’ diyorlar!”
(4 Nisa/51)

Allah (cc) bir grup insanın Tağut’a iman ettiğini ve bu insanların kâfirlerin üzerinde bulunduğu yolu, mü-

minlerin yoluna tercih ettiklerini beyan ediyor. Bu ayeti her okuduğumda, Amerika tağutuna iman etmiş olan ve aslen kendisi tağut olan bir Hocaefendi (!) gelir aklıma. Bu adam, İsraili çocuklar için gözyaşları döker ama Filistinli çocukların ağlanılacak bir hali olmadığından onlar için pek ağlamaz. O, genelde Amerika, İsrail gibi ülkeleri, Ecevit gibi adamları sever. Çünkü onlar demokrasi için mücadele eden kahraman insanlardır. Ama onlara karşı savaşanlar onun en nefret ettiği adamlardır. Çünkü savaşanlar teröristtir. Toplumun dışladığı insanlar olduğundan şiddete başvururlar. Ayrıca asrımızın tüm koltuk sevdalıları da bu ayetin kapsamına girmektedir.

Allah Kur'an da müminlere davet, hazırlık ve cihadı emretmiştir.

“Sizden, hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü meneden bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.” (3 Ali İmran/104)

“Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah’a inanırsınız.” (3 Ali İmran/109)

Müslümanlar insanları tevhide davet ederken aynı zamanda son aşama olan cihad için hazırlık yapacaklardır.

“Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın, onunla Allah’ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin

bilmediğiniz, Allah'ın bildiği kimseleri korkutursunuz. Allah yolunda ne harcarsanız size eksiksiz ödenir, siz asla haksızlığa uğratılmazsınız.” (8 Enfal/60)²⁹

Bu aşama da tamamlandıktan sonra, müminler Rablerinin emri gereği müşriklerle savaşacaklardır.

“Fitne (şirk) ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın.” (8 Enfal/39)

“Müşrikler nasıl sizinle topyekün savaşıyorlarsa siz de onlara karşı topyekün savaşın ve bilin ki Allah (kötülükten) sakınanlarla beraberdir.” (9 Tevbe/36)

²⁹ Bu ayeti kerimede şu iki hususa dikkat etmek gerekir:

1- Bazıları ayette geçen “*kuvvet hazırlayın*” emrini yanlış anlar ve şirk içelikli metotlarına kullanırlar. Tağutla ve tağuti kurumlarla iç içe yaşayarak, Allah, Resülü ve müminlerin dışında kâfirleri dost edinenek kuvvet hazırladıklarını iddia ederler. Oysa Kur'an'ı açıklamakla gönderilen Resulullah (sav) ayeti şöyle açıklamıştır: İmam Müslim'in Sahihinde, Ahmed'in Müsnedinde ve Sünenlerde Ukbe bin Amir'den şöyle rivayet edilmiştir: “Resulullah (sav) bu ayeti okudu ve üç defa ‘Dikkat edin kuvvet, atıcılıktır’ diye buyurdu.” Evet, ayette Allah (cc) onlarla savaşabilmek için kuvvet hazırlığını emretmiştir. Yoksa onların küfür ve şirklerini okutan, yayan okullar açılmasını değil...

2- Yapılacak hazırlığın ne için olması gerektiği “*Müminlere ve Allah (cc)'a düşmanlık edenlerin korkutulması...*” olarak bildirilmiştir. Allah, korkutma kelimesi için er-he-be fiilini kullanmıştır. İbni Kesir, Taberi ve diğer birçok müfessir bu fiili “Korkutma” olarak açıklamıştır. Arapçada terörist kelimesi için bugün “irhabi” kelimesi kullanılır. Korkutan, ürktüen manasında... Dikkat edilirse Allah'ın (cc) korkutun dediği Allah düşmanları ve terörist kelimesinin bugünkü kullanımı aynı kökten türemiştir. Ayet bu kadar açık ve net olmasına rağmen bugün din kisvesi altında Tağutun savunuculuğunu yapanlar, aslında kendileri din düşmanıdır. Bel'amlar dinde terörizm yoktur, İslam şiddeti kabul etmez gibi safsatalarla insanların beynini yıkamaktadırlar.

Allah'ın (cc) müminlere çizmiş olduğu yol budur. Ve Resulullah (sav) bunu pratik hayatı ile ortaya koymuştur. Önce insanları tevhide davet etmiş, şirkin batıl olduğunu beyan etmiştir. Daha sonra kuvvet ve imkânlarla kavuşunca da Allah'ın (cc) emri gereği şirk ortadan kalkıp, din yani otorite yalnız Allah'ın oluncaya kadar malı ve canıyla savaşmıştır.

İşte bu, yüce Allah'ın müminlere belirlemiş olduğu yoldur. Asrımızın sinekkaydı tıraşlı, takım elbiseli, koltuk kulları, tağuta olan imanları gereği Allah'ın müminlere seçmiş olduğu yolu bırakıp Yunan kaynaklı Demokrasi ve Fransız kaynaklı Laiklik yolunu benimsemişlerdir. Ayrıca Allah'a olan imanları ve Tağutu reddetmelerinin bir gereği olarak Demokrasi ve Laikliklik yolunu kabul etmeyen Müslümanlara da patates dini mensubu demişlerdir.

Allah'ın Kur'an da müminlere çizdiği ve Resulullah'ın (sav) pratiğe döktüğü yol bellidir. Tağutu inkâr edip Allah'a iman eden her Müslüman için bu yol tek yoldur. Ve âlemlerin Rabbi olan Allah'tan olması hesabıyla en güzel olan yol da budur. Fakat heva, heves ve rahatlık tağutuna iman etmiş olanlar, kaynağı küfür ve şirk olan yolları, tertemiz ve yüce yola tercih etmişlerdir. Ve bunu da İslam'a mâl etmişlerdir. Ama Allah'a (cc) iftira ettiklerinden ve bu iftiranın getirisinden habersiz olduklarından muvahhid Müslümanlara sataşırlar. Bu Rabbani menheci bırakıp, kötileyip, aslı resmileşme ve

sistem potasında eriyip kaybolma olan siyasi parti, vakıf vb. yolları tercih ederler. Tabii ki bu metodu seçen insanların ulaştıkları sonuç genellikle aynıdır: “Kanun koyma hususunda Allah’a (cc) şirk koşulan modern Daru’n-Nedvelere (parlementolara) girmek...”

“Allah’a iftira eden ya da O’nun ayetlerini yalanlayandan daha zalim kimdir.” (7 Araf/37)

“Allah’a karşı yalan iftira atandan veya onun ayetlerini yalanlayandan daha zalim kim vardır! Bilesiniz ki suçlular asla kurtulamazlar.” (10 Yunus/17)

“Kim Allah’a karşı yalan uydurandan daha zalim olabilir? Onlar (kıyamet gününde) Rablerine arz edilecekler, şahitler de: İşte bunlar Rablerine karşı yalan söyleyenlerdir, diyecekler. Bilin ki, Allah’ın lâneti zalimlerin üzerinedir! Onlar, (insanları) Allah’ın yolundan alıkoyan ve onu eğri göstermek isteyenlerdir. Ahiret’i inkâr edenler de onlardır. Onlar yer-yüzünde (Allah’ı) aciz bırakacak değillerdir. Onların Allah’tan başka (yardım isteyecekleri) dostları da yoktur. Onların azabı kat kat olacaktır. Çünkü onlar (gerçekleri) ne görebiliyorlar ne de kulak veriyorlardı.” (11 Hud/18-20)

B) TAĞUTUN İKİNCİ ÖZELLİĞİ VE AÇIKLANMASI:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ
وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَيَّ
الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ
يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

“Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Tâğut’u inkâr etmeleri kendilerine emrolunduğu halde, Tâğut’un önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Hâlbuki şeytan onları bûsbütün saptırmak istiyor.” (4 Nisa/60)

Bu ayetten anlaşılan Tağutun ikinci özelliği şudur; Allah’ın (cc) ve kanunlarının dışındaki tüm kanunlar ve bu kanunları yapanlar Tağuttur. Zaten ayetin iniş sebebi ile ilgili rivayetler de bunu gösterir.

İbni Kesir ayetin tefsirinde şu açıklamaları yapar:

“Bu ayet Resule inenlere ve ondan öncekilere inenlere iman ettiğini iddia edip de çekişmelerinde Allah’ın kitabı ve Resulü’nün sünneti dışında bir merciye başvurmak isteyenlere Allah (cc) tarafından bir inkârdır. Ayetin iniş sebebinde Yahudi ve Ensardan bir kişinin anlaşmazlığa düştüğü, Yahudinin “Aramızda hakem olarak

Muhammed (sav) olsun” dediği, Ensarinin ise “Benim ile senin aranda hakem olarak Ka’b bin Eşref olsun” dediği rivayet edilir. Ayrıca bu ayetin münafıklardan bir grup hakkında indiği de söylenmiştir. Onlar Müslüman gibi görünüp cahiliyye hâkimlerine başvurmak istediler. Ayetin iniş sebebi olarak bunun dışında bazı rivayetler de zikredilir. Oysa ayet bundan daha geneldir. Bu ayet, kitap ve sünneti bırakıp da bunların dışındaki batıl şeylere başvurmak isteyenleri yerer. Ayetteki tağuttan kasıt da budur.” (Tağuttan kasıt budur dediği kitap ve sünnetin dışında ki her türlü kanundur.)

İbni Kesir’in de belirttiği gibi bu ayet için farklı nüzul sebepleri zikredilmiştir. Fakat rivayetlerin hepsinde Resulullah’ın (sav) hükmüne rıza göstermeyip onun dışında başka hüküm arayanlar söz konusudur.

Biz de bu ayete dayanarak diyoruz ki; Allah’ın kanunlarının dışında kalan tüm kanunlar ve bu kanunları yapanlar Tağutturlar. Kişi bunları inkâr edip bunlardan uzak durmadığı müddetçe Kelime-i Tevhid dairesine girmiş olamaz. Yine bu ayette ilginç bir nokta vardır ve ayet asrımızda şeytanların getirmiş olup da birçok insanın kandığı bir şüpheye cevap verir. Genelde biz bu kanunların küfür olduğunu, bunlara başvuranların ve bunları millet meclislerine girerek yürürlüğe sokan veya kendileri bizzat bu kanunları yapan insanların tağut olduğunu söyleyince bize şöyle denir: “Evet bu doğrudur fakat bugün bu işi yapan partiler bunu kasten yapmıyor-

lar, amaçları tağuta muhakeme olmak değil veya tağutlaşmak değil, bazı maslahatlardır.”

Biz de bu ayete dayanarak diyoruz ki: Allah (cc) ayette bu fiili yapan adamın ne amaçla yaptığına bakmadan onu tekfir etmiştir. Ve onun imanının zandan ibaret olduğunu beyan etmiştir. Hatta ayette özellikle o adamın iman ettiğini zannettiğinin vurgulanması gösterir ki; bu adam, tağuta başvurmakla beraber hala iman ettiğini zannediyordu. Yani bu fiilin onun imanını boşa çıkaracağını farkında değildi. Ama Allah (cc) onun imanını yalanladı ve zandan ibaret olduğuna hükmetti.

Biz konunun başında insanın Tağutu inkâr etmeden Müslüman olamayacağını beyan etmiştik. Bu ayet de bunun açık delilidir. Allah (cc) bu ayette Tağutu inkârla emrolunan bir kimsenin inkâr etmek bir yana ona başvurmasından dolayı onun imanını hiçe saymıştır. Tağutun bu özelliğini kendinde bulunduran kimseler şunlardır:

YÖNETİCİLER VE MECLİS ÜYELERİ

Bugün varolan yöneticiler Allah'ın kanunlarına muhalif kanun yaptıklarından ve varolan küfür anayasasıyla insanlara hükmettiklerinden dolayı ayetin nassıyla tağutturlar. Ve bu yöneticileri inkâr edip onlardan ve onların kanunlarından uzak durmayanlar tağutu inkâr etmemişlerdir. Bunlar; namaz da kılsalar, oruç da tutsalar, iman ettiklerini zannetseler de bu imanları Allah'ın katında; zandan ibaret olan, hakikatten hiçbir şey yansıt-

mayan, sahibinin kendini avuttuğu bir imandır. Çünkü kanun yapma ve yönetme yetkisi Allah'a (cc) aittir. O, İlahlığı ve Rabliği gereği insanlara hükmeder, kanunlar koyar. Bu Kur'an-ı Kerim'de o kadar açıktır ki bunu anlamayanlar bir islam âliminin belirttiği gibi Allah'ın kendilerini vahyin nuruna karşı kör ettiği insanlardır.

“Yoksa onların, Allah'ın izin vermediği konularda kendilerine kanunlar yapan ortakları mı vardır?” (42 Şura/21)

“O, kendi hükümlerine kimseyi ortak etmez.” (18 Kehf/26)

“Hüküm sadece Allah'a aittir. O, size, kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (12 Yusuf/40)

“(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i (İsa'yı) rabler edindiler.” (9 Tevbe/31)

Bu ayetin tefsirinde daha önce geçtiği gibi Resulullah (sav) şöyle buyurmuşlardı: “Din adamları, Allah'ın helallerini haram, haramlarını helal kıldılar yani kanunlarını değiştirdiler, siz de buna uydunuz. İşte bu sizin onlara ibadetinizdir.”

Evet, Allah'ın (cc) kanunlarını değiştiren insanları inkâr etmeyip, onlara uyan insanlar veya onlara oy vererek bu fiillerini meşrulaştıranlar, bu kanun yapanları Allah'ın dışında Rabler edinmişlerdir. Eğer “Ama bunlar;

namaz kılıp, oruç tutan, kelime-i tevhidi telaffuz eden insanlardır” derseniz biz de deriz ki: “Konumuzun ba-sındaki ayette de geçtiği gibi (Nisa/60) Onlar iman et-miş insanlar değil, iman ettiklerini zanneden insanlardır. Allah (cc) onlara bu hükmü vermiştir. Allah’ın (cc) bu konudaki hükmü budur. Allah’ın hükmüne razı olmayan veya aşırı bulanlar(!) cahiliyyenin hükmünü mü istiyor-lar?”

“Yoksa onlar cahiliyyenin hükmünü mü isti-yorlar? İyi anlayan bir topluma göre hükmü Allah’tan daha güzel kim vardır?” (5 Maide/50)

KÜFÜR VE ŞİRK MAHKEMELERİ

Bugün insanların çekişmelerinde başvurdukları, hükmüne razı oldukları mahkemeler Allah’ın (cc) ka-nunlarının dışında hatta tam zıt kanunlarla hüküm ve-rirler. Allah’ın (cc) kanunlarına başvurmak varken so-runlarını bu mahkemelerde çözmeye çalışan insanlar; inkâr etmekle emrolundukları Tağutu inkâr etmeyen ve imanları zandan ibaret olan insanlardır. Bazıları da bu-gün şeriatla insanların arasında hükmedecek mahkeme-lerin bulunmaması sebebiyle bu mahkemelere gidilebi-leceğini zannederler. Oysa hakikat böyle değildir. Kal-binde iman olan, tağuta ve onun kanunlarına kin duyan bir Müslüman sorunlarını çok farklı şekilde de çözebilir. Örneğin; iki Müslüman anlaşmazlığa düşerlerse bir âli-min yanına giderek çözümü şeriatından alabilirler.

Bu mahkemelere başvuran ve tevhid ehli olduğunu iddia edenlerin çoğu dünya malının gitmesini bahane ederler. Kaybedilecek olan malın ise ikrah sınırları dâhilinde olduğunu, Müslümanların ikrah altında olduğunu, bu sebepten dolayı da bu mahkemelere başvurulabileceğini iddia ederler. Ne tuhaftır ki ikrah ayetinin kendisi, bu iddiayı çürütür:

“Kim iman ettikten sonra Allah’ı inkâr ederse (kalbi iman ile dolu olduğu halde (inkâra) zorlanan başka) ve kim kalbini kâfirliğe açarsa, işte Allah’ın gazabı bunlaradır. Onlar için büyük bir azap vardır.” (16 Nahl/106)

İkrah halinde küfür amelinin işlenebileceğinin delili işte bu ayettir. Fakat dünya malının, ikrahın sınırları içerisinde olduğu iddiasını, hemen bir sonraki ayet yalanlar:

“Bu (azap), onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden ötürüdür.” (16 Nahl/107)

Dikkat edilirse ikrah ayetinde kendilerine azap edilecek olanların, hemen bir ayet sonra azap sebepleri böyle açıklanır. Onlar dünya hayatını ahirete tercih etmişlerdir. Buna rağmen dünya malının elden gitmesini ikrah sayan zihniyete şöyle deriz:

“Yoksa siz Kitap’ın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Sizden öyle davrananların cezası dünya hayatında ancak rüsvaylık, kıyamet gününde ise en şiddetli

azaba iltmektir. Allah sizin yapmakta olduk-larınızdan asla gafıl değıldir.” (2 Bakara/85)

ÖRF, ADET, GELENEK VE BABALAR DİNİ

Bugün Müslüman geçinen birçok belde de, Allah’ın kitabı ve Resulullah’ın (sav) sünnetine aykırı olan birçok adet ve gelenek insanların hayatına hükmeder. Onların birçoğı bir iş yapacakları zaman “İslam buna nasıl bakar veya Allah bu amelimden razı mıdır” diye düşünmez. Onlar için önemli olan, örf ve adetlerinin bu konuda ne dediğıdir. Bunun en bariz örneğı; Müslümanlığı kimlikteki yazı ve isimden ibaret olan birçok insana bu haramdır dediğinizde aldırmmaması hatta bunun üzerinden espriler dahi yapabilmesi, fakat şu ayıptır dediğiniz zaman işin değışip, kişinin utanması, sıkılması ve ne yapacağını bilmez şekilde özürler beyan etmesidir.

İnsanların birçoğı aralarında çıkan çekışmelerde Allah ve Resulü bu konuda ne diyor deme gereğı duymadan toplumun büyüklerine gidip örf ve adetlerimiz bu konuda ne diyor diye sorarlar. İşte bu insanlar Allah’ın (cc) anayasası olan Kur’an’ı ve onun açıklaması olan Sünneti terk edip de, hayatlarını ilgilendiren meselelerde örf ve adetlerine başvurduklarından, tağıuta muhakeme olmak isteyen ve dolayısıyla zanni imana sahip olan insanlardır. Bunlara “İslam bu konuda böyle hüküm verir” dendiğinde hemen “Ama biz babalarımızdan böyle duymadık, siz doğrusunuz da babalarımız yanlış mı?” diye itiraz ederler.

“Onlar bir kötülük yaptıkları zaman: ‘Babalarımızı bu yolda bulduk. Allah da bize bunu emretti’ derler. De ki: Allah kötülüğü emretmez. Allah’a karşı bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?” (7 Araf/28)

“Onlara (müşriklere): Allah’ın indirdiğine uyun! denildiği zaman onlar: ‘Hayır! Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız’ dediler. Ya ataları bir şey anlamamış, doğruyu da bulamamış idiysele?” (2 Bakara/170)

AKIL

Yerinde kullanıldığında büyük bir nimet olan akıl, haddi aşp farklı yerlerde kullanılmaya başlanıldığında tağutlaştırılmış olur. Aslında insanoğlu diğer varlıklar içerisinde akli ile üstün kılınmıştır. Çünkü onun dışında kalan varlıklar Allah’a (cc) teslim olmuşlardır. Fakat o, Allah’ın ona verdiği akıl ile teslimiyeti seçtiğinden aklın yeri başkadır. Yine Allah (cc) kitabında insanları düşünmeye davet eder, sürekli onların aklına hitap eder. **“akletmez misiniz?” “düşünmez misiniz?”** gibi seslenişler hep akla yöneliktir. Allah (cc) aklın düşünmesini istemiş, onu teşvik etmiştir. Yalnız insana akli kullanma ölçüsü de vermiştir. O, Allah’tan olduğu sabit olan meselerde akli kullanmayacak, teslim olacaktır. Hatta sabitliği kesin olan bir meselede bir an düşünme ve şüpheyeye kapılma bile imanını zedeleyecektir.

Maalesef bugün akli ilahlaştırıp onu gereğinden fazla şımartanlar onu tağutlaştırmışlardır. Kendilerine

İslamın bir hükmü beyan edildiği zaman onlar Kur'an ve Sünnetten olduğuna bakmadan direkt akıl ölçüsüne vurur, uyarı alır, uymazsa reddederler. Son zamanlarda özellikle bu tür insanlar oldukça çoğalmıştır. Kendisine Kur'an ve Sünnetten yüzlerce ayet veya hadis okunduğu halde "Valla hocam pek kafama yatmadı" veya nereden olduğuna bakmadan delillerin çok mantıksız olduğu gibi sözler aklın tağutlaştırılmasıdır. Çünkü bu konumda olan insanların çekişmeli meselelerde ölçüsü vahiy değil aklıdır. O, her sıkıntısında ona başvurur. Tabii ki bu aciz varlık şunun farkında değildir. Aslında kendine tağut yapıp, ilahlaştırdığı bu aklın olgunlaştığı yer yine tağutların tezgâhıdır. O, hayatının en verimli ve olgunlaşma dönemlerini Tağutun eğitim kurumlarında ve televizyon karşısında geçirmiştir. Yani ağacın eğilme ve şekil alma dönemi bu tağutların elinde şekillenmiş, onların verdiği suyla büyümüştür. Evet, o Allah'ın dininin düşmanı olan tağutların tezgâhında yetişen aklıyla Allah'ın (cc) dinine hizmet edecek ve din noktasında iyi ile kötüyü bu sakat aklıyla tespit edecektir.

Vahyin karşısında aklı ilk kullanan şeytandı. Allah'ın (cc) Adem'e (as) secde etmesini emretmesi üzerine aklını kullanarak karşı çıkan şeytan, Allah'ın lanetine uğramış, en yücelerdayken en aşağılara inmiştir.

"Allah buyurdu: 'Ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir?' (İblis): 'Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten ya-

rattın, onu çamurdan yarattın’ dedi.” (7 Araf/12)

Şeytan ilahi emre karşı kendince mantık yürütmüş ve daha üstün olduğu gerekçesiyle secdeden imtina etmiştir. Şimdi Kur’an’ı Kerim’den bu akıl yürütmenin nelere mal olduğunu görelim.

“Allah: Öyle ise in oradan! Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık! Çünkü sen aşağılıklardansın! buyurdu.” (7 Araf/13)

“Allah buyurdu ki: Haydi, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık! Andolsun ki, onlardan kim sana uyarsa, sizin hepinizi cehenneme dolduracağım!” (7 Araf/18)

“Allah şöyle buyurdu: Öyle ise oradan çık! Artık kovuldun. Muhakkak ki kıyamet gününe kadar lânet senin üzerine olacaktır.” (15 Hicr/34,35)

Vahye karşı Rabbani menhece uymayıp şeytanın menhecine uyanlara şüphesiz şeytanın başına gelen gelecektir.

“Andolsun ki, onlardan kim sana uyarsa, sizin hepinizi cehenneme dolduracağım!” (7 Araf/18)

C) TAĞUTUN ÜÇÜNCÜ ÖZELLİĞİ VE AÇIKLANMASI:

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ
كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا

“İman edenler Allah yolunda savaşırlar, kâfirler ise tâğut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın! Şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır.” (4 Nisa/76)

Bu ayette Allah (cc) iki yoldan ve bu yollarda savaşılan iki gruptan bahseder. Birinci ordu Allah’a iman etmiş ve onun yolunda savaşılan müminler, ikinci orduysa Tağutun yolunda savaşılan kâfirler... Allah’ın yanında iki ordu vardır, üçüncüsü yoktur. Ya Allah’ın ordusu veya Tağutun ordusudur. İşte Tağutun bir özelliği de budur. Allah’ın ordularının karşısında kurulan her ordu tağutidir ve askerleri kâfirdir. Bu Allah’ın kendisinde değişiklik bulunmayan sünnetlerindendir. Bir tarafta Allah’ın kullarının oluşturduğu ordular ve onların karşısında genelde refah ve lüksün kullarının oluşturduğu tağuti ordular.

Evet, Müslüman olmak isteyen bir insan bu orduları inkâr etmek zorundadır. İnkâr etmelidir ki imanın ilk şartı olan “Tağutu inkâr”ı yerine getirebilmiş olsun. Ve bu inkârın ilk şartı da bu orduları tekfir edip ondan uzak durmaktır.

Maalesef bazı bel’amlar bu ordularda bulunmaya cevaz vermiş ve insanları teşvik etmişlerdir. Kendilerine “Ama hocam ayetin nassıyla bu ordular tağuti ordulardır ve bunların inkâr edilmesi şart değil midir?” diye sorulunca, verecekleri cevapları da yoktur. Cevapları yok derken Kur’an ve Sünnetten bir cevapları yoktur. Yoksa ilahlaştırmış oldukları akıl onlara cevap bulmakta gecikmez. Ve acı, ihanet, Allah’ın dinine iftira mahiyetindeki cevaplar gelir: “Peki gitmeyip ne yapacaksın?” veya “Asrın fikhını anlamak lazım” vb. cevaplar... Aslında nefse de hoş gelen bu cevaplar, hemen kabul edilir ve fetva olarak yayılır gençler arasında. Hatta birinde piyasada tanınmış ve kendisinden din sorulan biriyle bu meseleyi konuşuyordum. Dönüp bana dedi ki: “Hadi diyelim insanları göndermedik peki nasıl umreye, hacca gidecek bu insanlar?” Evet, asrın fikhını anlamış bu hocamızın aslında bu fetvası kaydedilip gelecek kuşak fıkıh talebelerine okutulmalıdır! Çünkü 1450 yıllık İslam tarihinde hacca gidebilmek için küfür ameli işlenebilir diye bir fetva asla bulamazlar. Bizim tavsiyemiz, bu fetvanın öğrencilere; “Tarihte eşi-benzeri görülmemiş saçma fetvalar” başlığı altında okutulmasıdır.

Bir önceki bölümde, Tağutu inkâr etmeyen insanların imanını, Allah'ın (cc) hiçe saydığını ve zan olarak nitelendirdiğini anlatmıştık. Bu bölümde ise Allah'ın (cc) yardımıyla Kuran ve Sünnetin bu olaya bakış açısını anlatmaya çalışacağız. Tarihin tescilli Tağutu Firavun'un ordusunu ele alıp daha sonra bizim şariatımızdan örnekler vereceğiz.

Firavun tescilli Tağuttur;

اذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ

**“Firavun’a git. Çünkü o iyice azdı.
(Tağutlaştı)” (20 Taha/24)**

O, aynı bizim zamanımızın tağutları gibi insanları mustaz’af kılmış, istediğini öldürmüştür. Ezilmiş halktan oluşan ve onun için savaşan ordular kurmuştur.

إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيْعًا
يَسْتَضَعِفُ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ يُذَبِّحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ
إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ

**“Firavun, (Mısır) toprağında gerçekten azmış,
halkını çeşitli zümrelere bölmüştü. Onlardan
bir zümreyi güçsüz buluyor, bunların oğullarını
boğazlıyor, kızlarını ise sağ bırakıyordu.
Çünkü o bozgunculardandı.” (28 Kasas/4)**

Allah (cc) onu ve askerlerini zikrederken ayırım yapmamış, onun ordusunda bulunanlarla onu aynı kefe-ye koyarak değerlendirmiştir.

وَأُتْرِى فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا
يَحْدَرُونَ

“Firavun ile Hâmân’a ve ordularına, onlardan (İsrail oğullarından gelecek diye) korktukları şeyi göstermek (istiyorduk)” (28 Kasas/6)

وَأَسْتَكَبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا
أَنَّهُم إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ

“O ve askerleri, yeryüzünde haksız yere büyüklük tasladılar ve gerçekten bize döndürülmeyeceklerini sandılar.” (28 Kasas/39)

إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ

“Şüphesiz Firavun ile Hâmân ve askerleri yanlış yolda idiler.” (28 Kasas/8)

Verdiğimiz üç ayet dikkatle incelenirse görülecektir ki: Allah (cc), Firavun ile parçalara bölerek zulüm ettiği ve kendisine zorbalıkla asker yaptıklarını hiç ayırmamış, aynı kefeye koymuştur.

O ve askerleri azapta da ayrılmamışlardır. Dünyada hep beraber helak olmuşlardır.

فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَاَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ
عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ

“Biz de onu ve askerlerini yakalayıp denize atıverdik. Bak işte, zalimlerin sonu nice oldu.” (28 Kasas/40)

O ve askerleri ayırım yapılmaksızın dünya ve ahirette azaba düşer olmuş, lanetlenmişlerdir:

وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا
يُنصَرُونَ وَاتَّبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً
وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ

“Onları, (insanları) ateşe çağıran öncüler kıldık. Kıyamet günü onlar yardım görmeyeceklerdir. Bu dünyada arkalarına lânet taktık. Onlar, kıyamet gününde de kötülenmişler arasındadır.” (28 Kasas/41,42)

Evet, yukarıda geçen ayetlerde görüldüğü gibi Allah (cc) Firavunun zorba, insanlara zorla iş yaptıran, ezen olmasına rağmen bu vasıflarını hiçe saymış onu ve askerlerini tek kalemde yeryüzünden silmiştir. Hatta azabın ve helakın her aşamasında askerler de onunla beraberdir. Konu başında Allah'ın yolunun dışında bulunan ordulara Allah'ın tağuti ordular dediğini ve bunu inkâr etmeyen insanların İslam'a girişin şartı olan Tağutu inkâr ilkesinde problem yaşadıklarını belirtmiştik. Ve bu ordularda bulunan insanların asla Tağutu inkâr edemeyeceklerini de söylemiştik. Burada ise Resulullah (sav) döneminde yaşamış bazı örnekler vereceğiz.

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ
 قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ
 أَلَوْ أَنَّم تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئِكَ
 مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

“Kendilerine yazık eden kimselere melekler, canlarını alırken: ‘Ne işte idiniz?’ dediler. Bunlar: ‘Biz yeryüzünde çaresizdik’ diye cevap verdiler. Melekler de: ‘Allah’ın yeryüzü geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!’ dediler. İşte onların barınağı cehennemdir; orası ne kötü bir gidiş yeridir.” (4 Nisa/97)

İmam Buhari Sahihinin Tefsir bölümünde bu ayetin açıklama sadetinde İbni Abbas’tan şunları aktarır: “Müslümanlardan bir grup müşriklerle beraberler, onların sayısını çoğaltıyorlardı. Ok bunlara isabet eder veya kafaları vurulur öldürülürlerdi. Bunun üzerine Allah (cc) bu ayeti indirdi.”

İbni Ebi Hatim, İbni Abbas’tan şunları aktarır: “Bunlar Mekke de Müslüman olmuş ve İslamlarını gizleyen bir gruptu. Müşrikler Bedir savaşında bunları beraberlerinde savaşa çıkardılar ve bazıları bu savaşta öldü. Müslümanlar “Bunlar bizim arkadaşlarımızdı. Zorla savaşa

çıkarıldılar ve öldüler” dediler ve onlar için Allah’tan af dilediler. Bunun üzerine bu ayetler indi.”³⁰

Ayetin nüzul sebebi olarak başka rivayetler de zikredilmiştir. Fakat genel olan rivayetlerde Mekke’den hicret etmemiş insanlar Bedir’de müşrikler tarafından zorla savaşa çıkarılmışlardır ve kıyamet gününde bunun hesabı kendilerinden sorulunca biz “zayıf olan” insanlardık diyeceklerdir. Fakat Allah bu özürlerini hiçe saymış ve onların cehennem ehli olduklarını söylemiştir. Burada dikkat edilmesi gereken; bu insanlar fırsat buldukları halde hicret etmemiş ve Mekke’de kalmışlardır. Daha sonra da müşrikler onları zorla ordularına katmışlardır. Fakat imkân dâhilindeyken hicret etmediklerinden, kendi elleriyle kazandıkları bu sonun cezasını çekmiş ve özürleri geçerli sayılmamıştır. Bir ayet sonra ise Allah, imkân bulamayan çocuk, kadın ve acizleri istisna saymıştır (Nisa/98). Bu da gösterir ki asıl suçlular imkân olduğu halde hicret etmeyenlerdir.

İmam Buhari Sahihinde Kitabu’l Meğazi’de Bedir kıssasıyla ilgili olaylar arasında şu rivayeti kaydeder:

“Ensardan bazıları Resulullah’a (sav) dediler ki: ‘Ya Resulullah (sav) izin ver kardeşimizin çocuğu olan Abbas’tan fidye almayalım’ Resulullah şöyle buyurdu: Vallahi bir dirhem dahi bırakmayacaksınız.”

Oysa Abbas zorla savaşa çıkarılmıştı ve İbni İshak’ın kaydettiği rivayette Resulullah (sav) Abbas’tan fidye is-

³⁰ İbni Kesir, Nisa Suresi 97. ayetin tefsiri.

teyince Abbas, Bedir günü şöyle demişti; “Ya Resulullah (sav) ben müs-lümandım fakat Mekkeliler beni zorla savaşa çıkardılar.” Resulullah (sav) der ki: “Söylediğinin doğruluğunu Allah bilir. Eğer doğru söylersen Allah karşılığını verecektir. Fakat sen zahiren bize karşı savaşıyordun.”

Dikkat edilirse Resulullah (sav) ona müşrik muamelesi yapmış, herkesten fidye aldığı gibi ondan da fidye almıştır. İslam âlimlerinin yanında icmayla sabittir ki: Hüküm, insanın zahiri haline göre verilir.

Son olarak; Allah'ın (cc) yanında, onun ordusunun dışındaki ordular tağuti ordular olduğu gibi bu orduların sahibi sayılan asrımızın Firavun yöneticileri de Tağuttur.

D) TAĞUTUN DÖRDÜNCÜ ÖZELLİĞİ VE AÇIKLANMASI:

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ
لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ

“Tâğut’a ibadet etmekten kaçınıp, Allah’a yönelenlere müjde vardır.” (39 Zümer/17)

Bu ayetten de anlaşıldığına göre tağut; kendisine Allah’ın dışında ibadet edilen her şeydir. Ve geçen sayfalarda İmam Taberi’nin Tağutu bu şekilde açıkladığından bahsetmiştik. Aynı zamanda ibadetin Kur’an da kullanımına da birkaç örnek vermiştik. Bu anlamda bugünün tağutları; Allah’ın dışında kendilerine kanun koyma yetkisi verilen müesseseler, Allah’ın helal ve haramlarında oynama yapmalarına izin verilen yöneticiler ve partiler, fayda ve zararın kendilerinden beklenildiği taş parçaları, sıkıntı anında dua edilen ve kendilerinden medet umulan ölümler, Kur’an ve Sünnette ibadet olduğu belirtilen adak, kurban vs. amellerin kendilerine yapıldığı varlıklar, ister canlı, ister cansız, ister taş, ister gök cismi olsun Allah’ın (cc) vasıflarının verildiği varlıklardır. ³¹

³¹ Bu konu için kitabın ibadet kavramının açıklanması bölümüne bakınız. Deliller zikredilmiştir.

Kur'anı Kerim'den Allah'ın bize idrak ettirdiği kâdârıyla açıkladıktan sonra Tağutu inkâr meselesiyle ilgili şu noktanın açıklanmasının faydalı olacağını düşünüyorum.

TAĞUTU İNKÂR NASIL OLMALIDIR?

Bize Tağutu inkâr etmemizi emreden Allah (cc) şüphesiz nasıl inkâr etmemiz gerektiğine dair de yol göstermiştir. Kur'an da bir peygamber vardır. Son peygamber olmasına rağmen, Resulullah'a (sav) dahi ona uymak emredilmiştir.

“O hanîf olan ibrahimin dinine uy!” (16 Nahl/123)

Kur'an da bu emir defalarca tekrarlanmıştır. Hatta Rabbimiz; İbrahim'in (as) dininden, metodundan yüz çevirenler hakkında şöyle buyurur:

“İbrahim'in dininden kendini bilmezlerden başka kim yüz çevirir.” (2 Bakara/130)

Sefihlerden ve kendini bilmezlerden başkası onun metodundan yüz çevirmez. O, tek başına bir ümmettir diyor kitabımız... O, olgunluğun Allah (cc) tarafından kendisine verildiği bir peygamberdir. Onun metoduna uymak olgunluğun ta kendisidir.

“Andolsun biz İbrahim'e daha önce rüşdünü (olgunluğu) vermiştik. Biz onu iyi tanırdık.” (21 Enbiya/51)³²

Kur'an-ı Kerim de bu peygamberin, zamanının tağutlarına karşı nasıl mücadele verdiğini inceleyelim:

³² Tefsirlerde, ayette geçen “Rüşd” kelimesi; peygamberlik, hidayet, doğruluk olarak açıklanmıştır.

FİİLİ MÜCADELESİ

“Sonunda İbrahim onları paramparça etti. Yalnız onların büyüğünü bıraktı; belki ona müracaat ederler diye.” (21 Enbiya/58)

İbrahim (as) fırsat bulduğu anda putları kırmış, zamanının tağutlarını bu şekilde el ile izale etmiştir. Asıl olan budur. Tağut imkân olursa elle yani savaşarak izale edilmelidir. Resulullah (sav) şöyle buyurur: “Sizden biri bir münker görürse bunu eliyle değiştirsin, gücü yetmezse diliyle değiştirsin buna da gücü yetmezse kalbiyle buğzetsin. Bu da imanın en zayıf halidir.”³³

Resulullah (sav) böylece asıl olanın münkerin elle izale edilmesi olduğunu açıklar. Eğer güç yetirilemezse dil ve kalp devreye girmelidir. Yani tağutları inkârda asıl olan; onlarla cihad ve yeryüzünde fitne, şirk kalmayıp, din, otorite Allah’a (cc) verilinceye kadar onlarla savaşmaktır.

Resulullah’ın (sav) Mekke toplumunda cihada kalkmamasının sebebi imkânsızlıktır. Ama o zayıflık merhaslesinin en koyu olduğu dönemde dahi müşriklere şöyle sesleniyordu;

“Beni işitiyor musunuz ey Kureyşliler! Ben sizi kesmek üzere gönderildim.”³⁴

³³ Müslim

³⁴ Hadis İmam Ahmed’in Müsned’indedir. Mecmeg Zevaid’de Heysemi şöyle der: “Ahmet rivayet eder. İbni İshak işittiğini açıkça ifade eder. Sened de kalan ravilerin hepsi sağlamdır. Yine hadisi Ebu Yâ’lâ ve Taberani rivayet eder. Senedinde Muhammed bin Amr bin Alkame vardır hadisi

Yine başka hadiste: **“Kıyametten önce sadece Allah’a ibadet edilip şirk koşulmasın diye kılıçla gönderildim”** buyurur.

Tağut yeryüzünde sadece Allah’a yapılması gereken ibadetlerin kendine yapıldığı varlıklardır. Bunların silinmesi ve insanların sadece Allah’a kulluk yapmaları için Resulullah (sav) kılıçla gönderilmiştir. Onun yoluna tabi olmakla yükümlü olan ümmeti de tağutlarla mücadelelerinde onları elle, kılıçla yeryüzünden silmekle yükümlüdür. Eğer buna imkânları olmazsa bunu kendilerine gündem yapmalı ve ilerledikleri yolda amaçları bu olmalıdır.

SÖZLÜ MÜCADELESİ

“İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi inkâr (tekfîr) ediyoruz. Siz bir tek Allah’a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” (60 Müntehine/4)

Allah (cc) önce, ***“İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır...”*** buyurarak dikkatleri çekmiş sonra da onların kavimlerine yaptıkları sözlü mücadeleyi anlatmıştır. Tevhid ehlinin tağut ve ona inanan insanlara karşı ta-

kınmaları gereken tavrı bu ayetten yola çıkarak madde-ler halinde şöyle özetleyebiliriz:

1. Tağut ve Tağuta İbadet Edenlerden Teberri Etme

Tağut, Tağutun kurumları ve Tağutun yanında onun safında yer alan insanlardan uzak durmanın gerektiğine delildir. Dikkat edilirse İbrahim (as) tağuttan önce onun yanında bulunan insanlardan uzak durmaya dikkat çekmiştir. Çünkü insanlar genelde kendi toplumunun insanlarından uzaklaşma noktasında sorun yaşarlar. Ak-rabalık, komşuluk vb. bağların bulunduğu insanlardan beri olma zor olduğundan İbrahim (as) ilk bununla baş-lamıştır. Kur'an-ı Kerim de bu noktaya şöyle dikkat çeki-lir:

“Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi (bile) veli edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zalimlerin kendileridir.”
(9 Tevbe/23)

2. Daha Sonra Tağuttan Uzak Durma

Bu nokta gerçekten üzerinde durulması gereken bir noktadır. Tevhidle tanışık olan bazı insanlar, Müslümanın tağuta karşı mesuliyetinin sadece onu tek-fir etmek olduğunu zannederler. Oysa bu ayette İbrahim (a.s.) ondan uzak durmayı vurgulamıştır. Tağutu sadece tekfir etmek kişinin kopmayan sağlam kulp olan Kelime-i Tevhid'e yapışması için yeterli değildir. Onu tekfir et-mekle beraber ondan ve onun kurumlarından uzak du-

rulmalıdır. Kur'an, Müslümanlara tağuta karşı iki sorumluluk ve görev yükler: Onu tekfir etmeleri ve ondan uzak durmaları...

“Andolsun ki biz her ümmete; ‘Allah’a ibadet edin ve Tâğut’tan uzak durun’ diye (emretmeleri için) bir peygamber gönderdik. Allah, onlardan bir kısmını doğru yola iletti. Onlardan bir kısmı da sapıklığı hak ettiler. Yeryüzünde gezin de görün, inkâr edenlerin sonu nasıl olmuştur!”(16 Nahl/36)

Ayet; dinin aslı, olmazsa olmazı olan “Tağutu inkâr etmeyi” peygamberlerin kavimlerine nasıl sunduklarını anlatıyor. Resuller kavimlerine tağuttan uzak durmayı emretmişlerdir. Bu da ancak tağuttan ve onu ayakta tutan eğitim, diyanet, savunma vb. kurumlardan uzak durmakla gerçekleşebilir. Yoksa Müslümanın yapması gereken sadece Tağutu tekfir etmek değildir.

3.Tekfir Etme

Tağutu ve ona ibadet, itaat, iman eden kullarının tekfir edilmesi ve bunun açıktan yüzlerine yapılarak söylenmesi. Bazı maslahat tellalları ve merhamet abidelerinin tekfir meselesi gündeme gelince olaya heva ve heves açısından yaklaşarak kınamaları, muvahhid Müslümanlara etki etmemelidir. Çünkü bu; Allah’ın bize uymamızı emrettiği peygamberlerin yoludur. Vahyin gösterdiği yola alternatif olarak sunulan yollar, hangi sebeple olursa olsun heva ve hevestendir. Sahipleri iyi niyet ve merha-

met gösterisinde bulunsalar da bu vahiyle yalanlanmış-
tır.

“Sonra da seni din konusunda bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy! Bilmeyenlerin heva heveslerine uyma!” (45 Casiye/18)

Tağutların ve onların tabilerinin tekfir edilmesi ayet ve nassla sabit olmuşsa, bunun karşısındaki her yol; bilmeyenlerin heva ve hevesidir. İbrahim (as) başka ayetlerde de şirk ehline karşı bu tutumu sergilemiştir.

“İbrahim, babası Azer’e: Birtakım putları ilahlar mı ediniyorsun? Doğrusu ben seni de kavmini de apaçık bir sapıklık içinde görüyorum, demişti.” (6 Enam/74)

“Doğrusu, siz de, babalarınız da açık bir sapıklık indesinde, dedi.” (21 Enbiya/54)

Müşrikler ve taşutların tekfir edilmesi, sapık olduklarının dile getirilmesi peygamberlerin metotudur.³⁵

Bazıları da “Tağutların tekfir edilmesi size ne kazandırır” gibi şeytanın süslemiş olduğu heva ve hevese hoş gelen şüphelerle muvahhidleri kınarlar.

Bizde bunlara cevaben deriz ki:

Yukarıda verdiğimiz ayetler ve başka ayetlerde Allah (cc) müminlerden taşutları tekfir edilmesine, onlardan teberri edilmesine, onlara karşı kin ve düşmanlığın açıktan dile getirilmesine dair emirlerde bulunmuş, bunun

³⁵ Allah (cc) nasip ederse ileriki zamanlarda bu konuyu daha tafsilatlı bir şekilde açıklayan ve konu ile ilgili tüm şüpheleri de zikreden bir risale kaleme alacağım.

yapılmasını imanın olmazsa olmazından saymıştır. Daha da ötesi “Sizin için güzel örnekler vardır” diye razı olduğu ve örnek olarak sunduğu yol budur. Allah (cc) bir şeyi emretmişse müminlere sadece bunu uygulamak kalır. Allah’ın emirlerini sorgulamak veya alternatif sunmak “Teslim olmuş” manasına gelen Müslümanlıkla uyuşmaz.

“Aralarında hüküm vermesi için Allah’a ve Resulü’ne davet edildiklerinde, müminlerin sözü ancak “İşittik ve itaat ettik” demeleridir. İşte asıl bunlar kurtuluşa erenlerdir.” (24 Nur/51)

“Allah ve Resulü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Resulü’ne karşı gelirse apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.” (33 Ahzab/36)

O bir şeyi emrediyorsa, örnek olarak sunuyorsa mutlaka dünya ve ahirette bize olan faydasındandır. Usul Âlimleri ittifakla şu ibareyi kullanır: “Allah’ın (cc) tüm emir ve yasakları mutlaka kulların faydasınadır.”

Ayrıca Tağutların hükmünü bilmek gerekir ki; Müslüman ona göre davransın. Mesela yöneticilerden Tağut olanları ele alırsak; kişi bunların Müslüman mı, kâfir mi olduğunu bilmelidir ki ona göre davransın. Yönetici müslümansa ona itaat ve biat etmek farzdır. Eğer küfür ameli işleyen bir yöneticiyse, onunla savaşmak farz olur.

İmam Gazali: “Yönetilenlerin; yönetenlerin hükmünü bilmesi vaciptir” der. ³⁶

İmam Nevevi, Sahihi Müslim’e yazdığı şerhte Kadı İyaz’dan şu nakli yapar: “Âlimler icma etti ki kâfir imam olmaz, eğer sonradan küfür meydana gelirse görevden azledilir.”

Allah (cc) insanları yaratırken iki gruba ayırmış, onlara iman ve küfürle hükmetmiştir:

“Sizi yaratan O’dur. Böyle iken kiminiz kâfir, kiminiz mümindir. Allah yaptıklarınızı görür.” (64 Teğabun/2)

Allah (cc) yarattığı anda insanları iki gruba ayırmış ve müminleri hidayet üzere olanlar, kâfirleri de delalet üzere olanlar diye isimlendirmiştir:

“Allah, onlardan bir kısmını doğru yola iletti. Onlardan bir kısmı da sapıklığı hak etti. Yer-yüzünde gezin de görün, inkâr edenlerin sonu nasıl olmuştur!” (16 Nahl/36)

İnsanlardan iyi olanlarla, pis olanların ayrıştırılması Allah’ın (cc) rızasını celbeden bir ameldir. Müminler temiz, kâfirler ise necistir. Öyleyse bu iki grup birbirinden ayrılmalıdır:

“(Bu toplama) Allah’ın pisi temizden ayıklaması (mümini, kâfirden ayırması) ve bütün murdarların bir kısmını diğer bir kısmının üstüne koyup hepsini yığarak cehenneme at-

³⁶ Mustafa, 2/390. Konu başlığı; Halktan olan ammi sadece ilmini ve adaletini bildiğine fetva sorar.

ması içindir. İşte onlar ziyana uğrayanların kendileridir.” (8 Enfal/37)

“Öyle ya (Allah’a) teslimiyet gösterenleri, (o) günahkârlar gibi tutar mıyız hiç? Size ne oluyor? Ne biçim hüküm veriyorsunuz.”(68 Kalem/35,36)

“Cehennem ehliyle cennet ehli bir olmaz. Cennet ehli, isteklerine erişenlerdir.” (59 Haşr/20)

Dikkat edilirse Allah (cc) iyi ile kötüyü, müminle kâfiri, cennet ehliyle cehennem ehlini ayırmıştır. Ve ayırmayanlara da **“Size ne oluyor? Ne biçim hüküm veriyorsunuz”** diye itirazda bulunmuştur.

Kur’an-ı Kerim apaçık bir kitaptır. Allah kitabının birçok yerinde bu kitabın açıklığını vurgular. Acaba neden? Kapalılık olmayan, açık ve net olan bu kitabın böyle açık oluşundaki hikmeti yüce Allah şöyle açıklar:

“Böylece suçluların yolu belli olsun diye ayetleri iyice açıklıyoruz.” (6 Enam/55)

Seyyid Kutup (rh) bu ayetin tefsirinde şu mükemmel cümleleri kaydeder:

“Oldukça ilginç bir şey... Bu, Kur’an metodunun inanç ve inançla hareket etmeye ilişkin stratejisini gözler önüne sermektedir. Kuşkusuz bu metod, sırf salih müminlerin yolunun açıkça belli olması için gerçeğin açıklanıp ortaya konmasını amaçlamaz. Bunun yanı sıra, günahkâr sapıkların yolunun açıkça belli olması için batılın açıklanıp ortaya konmasını da amaçlamaktadır. Çünkü

günahkârların yolunun açıkça belli olması, müminlerin yolunun açık seçik belli olması için bir zorunluluktur. Bu kural, yol ayrımını belirleyen bir çizgi konumundadır. Küfrün, kötülüğün ve suçluluğun açığa çıkarılması iman, hayrın ve iyiliğin netleşmesi için zorunludur. Suçluların yolunun açık seçik belli olması ayetlere ilişkin ilahî açıklamanın hedeflerinden biridir. Çünkü suçluların konumları ve yollarına ilişkin olarak beliren herhangi bir karanlık nokta ve kuşku, müminlerin konumlarına ve yollarına yansır. Çünkü bunlar birbirlerine karşı duran iki sayfa, birbirlerine aykırı iki yoldurlar. Bu yüzden renklerin ve çizgilerin açığa kavuşması kaçınılmazdır.

Bundan dolayı, her İslâmî hareketin müminlerin yolunu ve suçluların yolunu belirlemekle işe koyulması gerekmektedir. Müminlerin yolunu ve suçluların yolunu tanımlamak ve müminlerin ayırıcı özellikleriyle suçluların ayırıcı özelliklerini belirlemekle başlamalıdır. Ama realiteler dünyasında, teoriler dünyasında değil... Böylece İslâm davasının mensupları, yollar birbirine benzemeyecek, mü'minlerle suçlular arasındaki işaret ve çizgiler birbirine girmeyecek şekilde mü'minlerin yolu, hareket metodu ve belirtileri ile suçluların yolu, hareket metodu ve belirtileri belirlendikten sonra çevrelerindeki insanlardan hangisinin suçlu müşrik olduğunu bilmiş olurlar.

İslâm'ın şirk, putperestlik, Allah tanımazlıkta, semavi bir temele dayanmakla beraber beşeri tahrifatların

değiştirip bozduğu tahrif olmuş dinle karşılaştığı sıralarda... Evet, İslâm'ın bu gruplar ve akımlarla karşılaştığı sıralarda salih müminlerin yolu ile kâfir ve suçlu müşriklerin yolu açık açık gözler önündeydi. Birbirlerine karışmalarına imkân yoktu.

Ancak bugün için gerçek İslâmî hareketlerin karşı karşıya kaldığı sorun, bunlardan hiçbirisi değildir. Sorun, Müslüman sülalelerden gelen milletlerin, Allah'ın dininin egemen olduğu ve onun şeriatının hükmettiği zamanlarda İslâm yurdu olan ülkelerin varlığında somutlaşmaktadır. Sonra bu ülkeler ve milletler gerçek İslâmı hayattan uzaklaştırıp isim olarak ilân ediyorlar. İnanç açısından İslâmı din olarak benimsediklerini sanmalarına rağmen inanç ve realite olarak İslâm'ın prensiplerini inkâr ediyorlar. Çünkü İslâm, Allah'tan başka ilâh olmadığına şahitlik etmektir. Allah'tan başka ilâh bulunmadığına şahitlik ise, yüce Allah'ın tek başına evrenin yaratıcısı olduğuna ve orada dilediği gibi tasarrufta bulunduğu, kulların ibadet kastı taşıyan davranışlarını ve hayatla ilgili eylemlerini sadece O'na sunacaklarına, kulların yasalarını sadece ondan edineceklerine, hayatlarına ilişkin konularda tek başına O'nun hükümlerine boyun eğeceklerine inanmakta somutlaşmaktadır. Kim -bu anlamda- Allah'tan başka ilâh bulunmadığına şahitlik etmezse, hiçbir zaman şehadet getirmemiş ve İslâm'a girmemiş demektir. Adı, lâkabı ve soyu ne olursa olsun... Hangi bölgede -bu anlamda- Allah'tan başka ilâh bulunmadığına şahitlik etme gerçeği gerçekleşmezse, o

bölge hiçbir zaman Allah'ın dinini din edinmemiş ve asla İslâm'a girmemiş demektir.

Bugün yeryüzünde isimleri Müslüman ismi, kendileri de Müslüman bir sülaleden gelen milletler vardır. Yine bir zamanlar İslâm yurdu olan birtakım ülkeler vardır. Ancak bu milletler, günümüzde -bu anlamda- Allah'tan başka ilâh bulunmadığına şahitlik etmedikleri gibi bu ülkeler de, bu anlamın gereği olarak günümüzde Allah'ın dinini din edinmiyorlar...

İşte gerçek İslâmî hareketlerin bu ülkelerde bu milletlerle karşılaşırken önüne çıkan büyük zorluk budur. Bu hareketlerin karşı karşıya kaldığı en büyük zorluk bir yandan *“Allah'dan başka ilâh yoktur”* ilkesinin ve İslâm'ın anlamının etrafını, diğer yandan şirk ve cahiliye anlamlarının etrafını kuşatan belirsizlik, kapalılık ve karışıklıktır.

Bu hareketlerin karşı karşıya kaldığı en büyük zorluk salih müslümanların yolu ile suçlu müşriklerin yolunun açık açık belli olmaması, işaret ve özelliklerin karışması, isim ve sıfatların birbirine girmesi, yolların ayrılış noktasını seçemeyecek kadar bir şaşkınlığın egemen olmasıdır.

İslâmî hareketlerin düşmanları bu gediği çok iyi biliyorlar. Bu yüzden gediğin biraz daha genişlemesi, sorunun laçkalaşması, birbirine girip karmakarışık olması için yoğun çaba sarf etmektedirler. Öyle ki, gerçek sözü açıkça söylemek insanı, alnından ve ayaklarından bağla-

yan bir töhmete düşürür. “Müslümanları tekfir ediyorlar” töhmetine... İslâm ve küfür konusunda hüküm verme, bu konuda insanların örf ve geleneklerine başvurma sorununa dönüşür, yüce Allah’ın ve Peygamberi’nin -salât ve selâm üzerine olsun- sözlerine değil...

İşte en büyük zorluk budur. Bu, her nesilden Allah davasının taraftarlarının aşması zorunlu olan bir engeldir.

İnsanları Allah’ın yoluna davet edenler, gerçek ve kesin sözü söyleme konusunda uzlaşmaya, yağcılığa yeltenmemelidirler. İçlerinde bir korku ve endişe duymalıdır. Kınayanın kınamasından ya da “Bakın, müslümanları tekfir ediyorlar” diye bağırarak çığırtağlardan etkilenmemelidirler.” (Fizilalil Kur’an’dan kısaltılarak)

Seyyid Kutup sorunu çok güzel anlamıştır. Davetin net olması, insanların tekfirci vb. lakaplarına aldırma gerektiğine dair anlamlı tavsiyelerde bulunmuştur. Allah kendisine rahmet etsin. (Allahumme Âmin)

Ayrıca fıkıhla uzaktan yakından ilgisi olan herkes bilir ki; insanın kâfir olması mirasa, namaza, cenazeye, velayete, biat’e, giyim kuşam ahkâmına ve daha birçok hükme etki eder. Buna rağmen hala “Tağutları tekfir etmek size ne kazandırır” diyenlere şaşmamak mümkün değildir. Hele bunların içerisinde ilme intisap eden insanların olması ve Allah’ın bunca açık ve net ayetine karşı böyle lakayt bir tavır takınmaları daha da şaşırtıcı-

dır. Aslında bunların böyle konuşmasını ve bu tür şüphelerle gençlerin kafasını bulandırmalarını isteyen tağutlardır. Bu İslamdaki cihat ruhunu öldürmek ve muvahhid nesli pasifleştirmek için kurulmuş bir tuzaktır. Tağut, küfre girenlerin tekfir edilmesi gibi cihatla yakından alakalı olan kavramlara yabancı olan bir neslin cihat ruhuna sahip olması düşünülemez. Fakat Tağutlar ve onların hizmetçileri istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır. (Tekrar ayete dönecek olursak)

4.Ebedi Bir Kin ve Düşmanlık

Daha sonra tevhid ehli, bunlara karşı sonsuz kin ve düşmanlık besleyecektir. Ayetin orijinalinde “beda” kelimesi kullanılmıştır. Yani açığa çıkmak ve belirlemek. Yine ayet kin ve düşmanlığı ayırmıştır. Çünkü kin kalpte olan, düşmanlık ise dışardan olan eylemdir. Yani muvahhid olan insan bunlara kalbiyle kin beslemek, buğz etmekle yetinmeyecek aynı zamanda bunlara açıkta düşmanlık da edecektir. Bu kin ve düşmanlığın sebebi dünyalık veya şahsi sorunlar olmayacaktır. Bu eylem sadece iman ve küfür çizgisinde olacaktır. Ta ki, o müşrikler, tek olan Allah’a iman edip O’na şirk koşmayınca dek... Mümin Allah’a iman ettiği anda kendini hayata bağlayan tüm bağları koparıp sadece iman ve küfür bağlarına göre hareket edendir. Onun sevgisi iman ilkesi üzerine, kini ve düşmanlığı da küfür ve şirk üzeredir.

2.ŞART

İlim Üzere Söylemek

Kelime-i Tevhid sadece ağızda tekrarlanan boş bir lakırdı olursa sahibine hiçbir fayda sağlamaz. O, ilim ve basiret üzerine söylenilip, şartları yerine getirilirse sahibine fayda verecektir. Allah (cc) de kullardan bu kelimeyi bu şekilde söylemelerini istemiştir.

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ

“Bil ki, Allah’tan başka ilâh yoktur ve günahlarının bağışlanmasını dile.” (47 Muhammed/19)

Ayette Allah (cc) Resulullah’tan (sav) Kelime-i Tevhid’i ilim üzere söylemesini ve idrak etmesini ister. **“Bil ki, Allah’tan başka ilâh yoktur”** diye ferman buyurur. Bu ayetten anlaşılan şudur: İlim üzere bu kelimeyi söylemek *Lailaheillallah*’ın şartlarındandır.

Toplum içerisinde din ile hiçbir şekilde bağlantısı olmayan insanlar dahi **“Kim Lailaheillallah derse cennete girer”** hadisini ezbere bilirler. Daha önce de belirttiğimiz gibi bu insanların durumu sadece namazı kılın ayetini alıp, bunun dışında namazla ilgili hiçbir nassa bakmayıp, abdestsiz, avreti örtmeksizin, kibleye

yönelmeden kılacakları namazın kabul olacağına inanan kimsenin durumu gibidir. Bir hadisi şerifte hangi *Lailaheillallah*’ın insanı kurtaracağını Resulullah (sav) şöyle açıklar:

مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَعْلَمُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ دَخَلَ الْجَنَّةَ

“Kim ölürse ve Allah’tan başka ilah olmadığını bilirse cennete girecektir.” ³⁷

İşte insana fayda verecek olan Kelime-i Tevhid bu şekliyle ilim üzere söylenirse sahibine fayda verir, cehennem azabından kurtarır. Dünya hükmünde de insan manasını bilmediği bir kelimeyi söylerse bu kelimenin şeriat nazarında bir önemi yoktur.

Mesela; Adamın biri, dilini bilmediği yabancı uyruklu bir bayanla evlense ve çevresindekilerden biri ona “Seni boşadım” sözünü öğretse ve dese ki bunu eşine söyle bu güzel bir anlam ifade eder. O da eşine “Seni boşadım” diye defalarca söylese, kadın şeriat kadısının yanına gelip eşim beni boşadı dese?

Hepimiz biliriz ki kadı onları boşamaz. Çünkü adam ne söylediğinin farkında değildir. Manasını bilmediğinden ne dünyada ne ahirette bu söz ona bir şey kazandırmaz. Kelime-i Tevhid de böyledir. Sahibi ilk söylediğinde Müslüman muamelesi görür. Fakat zaman geçtikçe adamın bu kelimenin ne manaya geldiğini bilmediği anlaşılırsa işte o zaman bu kelime ona bizim nazarımız-

³⁷ Müslim, İman, 43.

da fayda vermez. Zaten Allah'ın yanında baştan faydasızdır. Çünkü ne manaya geldiğini bilmediği bir kelimeyi nutketmiştir.

Asrımızda tevhid daveti sırasında yaşadığımız en büyük sorunlardan biri de budur. İnsanlar bu kelimeyi söylerken neyi kabul edip neyi reddettiklerini bilmeden söylediklerinden, bu tip insanlarda bu kelimeyle zıtlık ifade eden her türlü ameli görmek mümkündür. Mekke toplumu ise çok farklıydı. Onlar bu kelimeyi söylerken veya reddederken ne ile karşı karşıya olduklarını çok iyi biliyorlardı. Ondan dolayı Müslümanı tam Müslüman, kâfiri de tam kâfirdi. Bugün ise durum çok farklıdır. Çoğu insan bu kelimeyi ya babasından duymuştur ya Cuma günü hutbe esnasında hocayla beraber tekrarlamıştır. İnsanın manasını bilmediği bir kelimeyi din olarak benimsemesi tarihte görülen en ilginç vakılardan biri olsa gerek.

Tevhid ile amel edebilmek için ilmin olması şarttır. İnsanın bilmediği bir şeyle amel etmesi mümkün değildir. Sahabenin ilk yaptığı iş önce imanı öğrenmek daha sonra da onunla amel edilecek şeyleri öğrenmektir. Cündeb İbni Abdullah şöyle der:

“Biz Resulullah (sav) ile beraber gençlerdik. Önce imanı (Tevhidi) öğrendik sonra Kur'an-ı... Ne zaman ki Kur'an-ı öğrendik onunla imanımız arttı.” (İbni Mace)

Kelime-i Şehadetin içerisindeki “Şehadet ederim ki Allah’tan başka ilah yoktur” kısmı; ilim şartına delalet eder. İnsanın bilmediği şeye şehadet etmesi mümkün değildir. Allah (cc) ayeti kerimede:

“Allah’ı bırakıp da taptıkları putlar, şefa’at edemezler. Ancak bilerek hakka şahitlik edenler bunun dışındadır.”(43 Zuhruf/86)

Dikkat edilirse bilerek hakka şahitlik edenler istisna kılınmışlardır. Yoksa bilmeden hakka şahitlik etmek kişiye fayda vermez.

İbni Kesir bu ayetin tefsirinde: “İlim ve basiret üzere hakka şahitlik edenler” diye açıklamıştır.

İmam Taberi ayetin manasındaki tefsir ehlinin ihtilafını zikrettikten sonra şunları kaydeder: “Hak şahitlikle şehadet edip Allah’ı (cc) birleyenler; vahdaniyeti sadece ona has kılanlar, bunu ilim ve yakın üzere yapanlar” der.

Evet, şehadet ediyorum demek insanın bilerek ya da bilmeden, şehadet etmesi demektir. Yoksa manasını bilmediği bir tevhide şahitlik etmek kişiyi Allah katında Müslüman yapmaz.

Gördüğü veya yaşadığı bir olaya şahitlik yapması için Kadı’nın huzuruna çağırılan bir insan;

Eğer şahitlik edeceği meseleyi, görmemiş veya duymamışsa, konu hakkındaki bilgisizse şahitliği geçersizdir. Allah’ın (cc) ulûhiyetine şehadet eden yani şahitlik yapan bir insanın da tevhidi, ulûhiyeti, tevhidin girişi olan Tağutu bilmesi gerekir ki Allah katında bu şahitliği ka-

bul olsun. Yüce Allah'tan hepimizi şu ayette olduğu gibi onun uluhuyyitine şahitlik edenlerden kılmasını niyaz ediyoruz:

“De ki: Hangi şey şahadetçe en büyüktür? De ki: (Hak peygamber olduğuma dair) benimle sizin aranızda Allah şahittir. Bu Kur'an bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için vahyolundu. Yoksa siz, Allah ile beraber başka ilahlar olduğuna şahitlik mi ediyorsunuz? De ki: Ben buna şahitlik etmem. O ancak bir tek Allah'tır. Ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden kesinlikle uzağım.” (6 Enam/19)

FAİDE

İlim şartı zikredildiği zaman cehalet meselesi de gündeme gelir. Tevhid noktasında cehalet özür müdür, değil midir?

Bu konuda genel olarak üç görüş vardır:

- Cehalet mutlak olarak özürdür. Kişi bilmediği şeyle hesaba çekilmez.

- Tevhidi meselelerde cehalet mazeret değildir. Kişi küfür ameli işliyorsa küfre girer.

- Tevhidi meselelerde cehalet kimi için özür kimi için değildir. Araştırma ve ulaşma imkânı olan veya kendisine Kur'an ulaşan adam mazur olmaz. Fakat yeni İslam'a girmiş veya İslamdan uzak beldelelerde yaşayanlar için cehalet mazerettir.

Birinci görüşün hiç tutarlı yönü yoktur. Ve genel olarak zikrettikleri deliller konuyla bağlantısızdır. Özellikle arap dünyasında Tağutlar bu görüşü desteklemiş, bu görüşün savunulduğu kitaplara resmi araçları hizmetkâr kılmışlardır.

İkinci ve üçüncü görüşün kendine göre tutarlı delilleri vardır. Bunların delillerini zikretmek ve tartışmanın yeri burası olmadığından, bu iki görüşü genel olarak temsil eden iki kitap ismi vereceğim. Cehalet tevhidde mazeret değildir diyenlerin delilleri için **“İslam Hukukunda Cehalet”** kitabına bakılabilir. Kitap Kayıhan Yayınları tarafından basılmıştır. Yazarı aslen Mısırlı olup Suud’da yaşayan zahiren muvahhid olan bir âlimdir. Tağutlar onun cihad ve tevhidle ilgili iki kitabını yasaklamışlardır. Bulundurmanın cezası vardır.

Cehaleti bazıları için özür görüp, bazıları için görmeyen görüş için **“Cehalet Özrü”** kitabına bakılabilir. Bu kitap Şeyh Abdulkadir bin Abdülaziz’in eseridir. Kitap İnternet ortamında vardır. Kendisi Mısırlı olup, yıllarca cihad etmiş ve şu anda Mısır hapisanelerinde yatmaktadır. Bu yazarın da kitapları Mısır’da yasaklanmış, bulundurmanın da cezası vardır.

Biz kendi toplumumuzu ele alırken farklı bir açıdan da olaya bakabiliriz. Kur’an-ı Kerim’e de bir küfür çeşidi vardır. İlgisizlik ve yüz çevirme küfrü... Allah’ın dinine karşı lakayt kalma ve duyarsızlık küfrü... Allah’ın ayetlerini öğrenmemek için kitaptan yüz çevirme ve kaçma

küfrü... Bizim toplumumuzun sıkıntısı buradadır. İnsanlar Allah'ın dinine karşı duyarsız ve ilgisizdirler. Kendilerine iman ve küfür meseleleri hatırlatıldığı zaman şiddetle kaçarlara, aldırmaalar. Din hatırlatılıp, Allah ile, cehennemle korkutulduklarında büyüklenirler. Allah bu tip insanlar hakkında şöyle buyuruyor:

“Böyle iken onlara ne oluyor ki, öğütten yüz çeviriyorlar? Aslandan ürkmüş kaçan yaban eşekleri gibi...” (74 Müddesir/49-51)

“Kim de benim zikrimden yüz çevirirse şüphesiz onun sıkıntılı bir hayatı olacak ve biz onu, kıyamet günü kör olarak haşredeceğiz.” (20 Taha/124)

“Kendisine Rabbinin ayetleri hatırlatılıp da ondan yüz çevirenden, kendi elleriyle yaptığını unutandan daha zalim kim vardır! Biz onların kalplerine, bunu anlamalarına engel olan bir ağırlık, kulaklarına da sağırılık verdik. Sen onları hidayete çağırısan da artık ebediyen hidayete eremeyeceklerdir.” (18 Kehf/57)

“Gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunanları biz, şüphesiz yerli yerince ve belli bir süre için yarattık. O kâfirler, uyarıldıkları şeylerden yüz çevirmektedirler.” (46 Ahkaf/3)

Allah (cc) uyarıldıkları şeyden yüz çevirenleri, ilgisiz kalanları kâfirler diye isimlendirmiştir. Bugün birçok insan cehaletten ziyade bu ayetlerin kapsamındadır. Duyarsızlık, ilgisizlik ve yüz çevirme küfrü!

3.ŞART

Şek ve Şüpheyi Kapılmadan Yakin Üzere Söylemek

Kelime-i Tevhid'in insana fayda sağlaması için, şek ve şüphelerden uzak, yakın ile söylenmesi lazımdır.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا
وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ
الصَّادِقُونَ

“Müminler ancak Allah’a ve Resülü’ne iman eden, ondan sonra asla şüpheyi düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla savaşanlardır. İşte doğrular ancak onlardır.” (49 Hucurat/15)

Allah (cc) ayette fayda verecek olan imanın ve sadıkların imanı, şüphesiz iman olduğunu beyan eder. Aynı mana Resulullah’ın (sav) hadislerinde de vardır. O insanlara fayda verecek ve insanları kurtaracak olan Kelime-i Tevhid’i şöyle açıklar.

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّي رَسُولُ اللَّهِ لَا يُلْقَى اللَّهُ بِهِمَا
عَبْدٌ غَيْرَ شَاكٍّ فِيهِمَا إِلَّا دَخَلَ الْجَنَّةَ

“Kim Allah’tan başka ilah olmadığına ve benim onun Resulü olduğuma şahadet ederse ve bu kelimeye şüphe duymadığı halde Allah’a kavuşursa cennete girecektir.”

Yine Ebu Hureyre (ra) şöyle rivayet eder: Resulullah (sav) bana şöyle dedi: “Bu duvarın arkasında *Lailaheillallah*’ı kalbiyle yakinen söyleyenleri cennetle müjdele.”³⁸

Bu ayet ve hadislerden anlaşılan; insanı cennete sokacak olan kuru kuruya söylenen Kelime-i Tevhid değil, şüpheye kapılmadan, insanın yakın derecesinde iman ederek söylediği Kelime-i Tevhiddir. Ama asrımızın ayet ve hadis hırsızları bu nassları göz ardı ederek insanları sadece kuru kuruya, manasını bilmeden, Tağutu inkâr etmeden ve şüphesiz ve yakinen söyleme şartını zikretmeden bu kelimedden bahsederler. Oysa verdiğimiz ayet ve hadisler açıkça göstermiştir ki Allah’ın ve Resulü’nün insanın cennete girmesine sebep olacağını söyledikleri kelime bizim halkımızın tamamen cahil olduğu ve tanışık olmadığı bir kelimedir.

Bir zamanlar Anadolu Lisesi öğrencisi bir gençle aramızda şöyle bir konuşma geçmişti: “Hocam benim arkadaşlarım ahiretin olmadığını iddia ediyorlar. Ramazan ayında namaza başlayıp oruç tuttuğum için de be-

³⁸ İki hadisi de İmam Müslim, İman babında rivayet etmiştir, 27-31.

nimle alay ediyorlar. Ben de cevaben onlara diyorum ki: Eğer ahiret varsa ve tekrar diriltilirsek ben senenin bir ayında yaptığım bu az amellerden zarar etmem, Allah (cc) bana bunların karşılığını verecektir. Yok, ahiret olmasa da bişey olmaz. Çünkü bu kadar basit amellerle zarar etmem. İki türlü de kârlı olan benim.” Tağutun okullarında beslenen bu zihniyet kendince ahireti garantilemiştir. Eğer dirilme olsa Allah ona amellerinin karşılığını verecek, olmasa da senenin bir ayında yaptığı spor ve sıhhate faydası tıbben kanıtlanmış oruç ona zarar vermeyecektir. Ve bu şek ve şüphesiyle arkadaş müslümandır (!)

“Onların çoğu zandan başka bir şeye uymaz. Şüphesiz zan, haktan (ilimden) hiçbir şeyin yerini tutmaz. Allah onların yapmakta olduklarını pekiyi bilendir.” (10 Yunus/36)

“Kim Allah’a karşı yalan uydurandan daha zalim olabilir? Onlar (kıyamet gününde) Rablerine arz edilecekler, şahitler de: ‘İşte bunlar Rablerine karşı yalan söyleyenlerdir’ diyecekler. Bilin ki, Allah’ın lâneti zalimlerin üzerinedir.” (11 Hud/18)

4.ŞART

Diliyle İkrar Etmek

Buhari ve Müslim’de geçen hadiste Resulullah (sav) şöyle buyurur:

“İnsanlar ‘Lailaheillallah, Muhammedun Resulullah’ diyene kadar onlarla savaşmakla emrolundum.”

İmam Nevevi, Sahih-i Müslim’e yazdığı şerhte; “Kelime-i Tevhid’i ikrar (dil ile söylemek) imanın şartıdır.” der.

İbn-i Teymiye “Kelime-i şهادeti söyleme imkânı olduğu halde söylemeyen kişi Müslümanların ittifakıyla kâfirdir” der.³⁹

Dikkat edilirse Kelime-i Tevhid ile alakalı tüm hadislerde genelde “Kim derse” veya “Kim söylese” gibi dille söylemeye işaret vardır. Tabii ki bu söyleme imkânı olan insanlar için geçerlidir. Dilsiz gibi özürlü olanlar bu şartın kapsamında değildir.

Kelime-i Tevhid’i söylemek, ağızla ikrar etmek kişiye başlangıç olarak zahiren Müslüman hükmü verir. Tabii ki bu başlangıç için geçerlidir. Eğer Kelime-i Tevhid’i nutkettikten sonra kişiden herhangi küfür veya şirk fiili

³⁹ Mecmû’u Fetâvâ 7/609.

sadır olursa veya üzerinde olduğu şirk fillerine devam ettiği anlaşılırsa dinden çıkmış olur.

Sahiheyn’de geçen Usame bin Zeyd hadisinde; Usame, Kelime-i Tevhid’i nutkeden adamı ölüm korkusuyla söylediğini düşünerek öldürmüş, Peygamberimiz ise “Yoksa Kelime-i tevhid’i söyledikten sonra onu öldürdün mü?” buyurarak itiraz etmiştir. Bu da Kelime-i Tevhid’i nutkeden adama başlangıç olarak yani küfür ameli işlemiği müddetçe İslam muamelesi yapılacağına delildir.

İmam Kurtubi tefsirinde İbni Münzir’den şu nakli yapar: “Kendisinden ilim alınan ehl-i ilmin hepsi şu noktada icma etmişlerdir: Kâfir, Allah’ın ilah olduğuna, Muhammed’in (sav) O’nun kulu ve resulü olduğuna, O’nun (sav) getirdiklerinin hak olduğuna şahadet eder, İslam dinine muhalif tüm dinlerden de beri olursa (buluğ ve akıllı olmak kaydıyla) o zaman müslümandır. Eğer bundan sonra döner ve küfür izhar ederse mürted olur ve mürtede yapılması gereken ona yapılır.”⁴⁰

Hafız İbni Hacer, İman kitabını şerh ederken imanın tarifini yaptıktan sonra şöyle der:

“Kelime-i Tevhid’i dünyada nutkedene İslam hükümleri icra edilir.”⁴¹

Yalnız âlimlerden yapılan bu nakiller kişinin şirk ameli işlememesi ve şirkten beri olması kaydıyla. İbni Münzir’den yapılan nakilde bu iki şarta işaret etmiştik.

⁴⁰Kurtubi 7/331.

⁴¹Fethu’l Bari İman kitabı 1/46

Tevbe Suresinde müşrikleri öldürme emrinden sonra Allah (cc) şöyle buyurur:

“Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün. Onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin. Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekâtı da verirlerse artık yollarını serbest bırakın. Allah yarlıgayan, esirgeyendir.”
(9 Tevbe/5)

Bu ayeti kerimede geçen **“eğer tevbe ederlerse”** ibaresini müfessirler şöyle açıklarlar: “Üzerinde bulundukları şirkten tevbe ederlerse” (Taberi ve Kurtubi). Yani kişiye dil ikrarıyla beraber uygulanan İslam hükmünün devam edebilmesi için kişi, üzerinde bulunduğu şirkten tevbe edip uzaklaşmalıdır. Aynı zamanda şirk ameli işlememelidir.

“İşte bu, Allah’ın hidayetidir, kullarından dilediğini ona iletir. Eğer onlar da Allah’a ortak koşsalardı yapmakta oldukları amelleri elbette boşa giderdi.” (6 Enam/88)

Aynı şekil tehdit ayette Resulullah’a (sav) yapılmıştır. Şirk koşan insanın amelleri boşa gidecektir. Bir ayette, genel peygamberler için bu tehdit vurgulanmış, bir başka ayette de Resulullah (sav) için bu tehdit yapılmıştır. Aslında resullerin şirk koşmayacağını hepimiz biliriz. Buradaki gaye -Allahu âlem- onlara tâbi olan bizlerin korkutulmasıdır. Eğer Allah’ın (cc) nebilerine dahi şirk konusunda toleransı yoksa bizlerin hali nice olacaktır?

Bunun yanında tevhid ehli olan bazı kardeşlerimizin bu topraklarda genelde insanların şirkten teberri etmediği, şirk halinde Kelime-i Tevhid'i söylediği gibi nedenlerden dolayı olaya farklı yaklaşımları vardır. Akidesini bilmeden kimseye Müslüman muamelesi yapılmamalıdır. Ta ki varolan okul, askerlik, oy kullanma, müşrikleri ve tağutları tekfir etmeme gibi yaygın şirk türlerinden beri olduğu anlaşılıncaya kadar... Aslında iki grup arasında ihtilaf sadece lafızlardadır. Bazıları bir takım hadis ve ulema sözüne yapışmış, diğerleri de vakıayı göz önüne alarak hareket etmişlerdir. Oysa uygulama noktasında pek de fark yoktur aralarında. Çünkü tekfire bina edilen namaz, et, evlilik, dostluk, düşmanlık noktasında uygulamaları birdir. Akidesini bilmedikleri insanlarla bu uygulamalar noktasında ortak hareket ederler.

5.ŞART

İhlâs ve Doğruluk Üzere Söylemek

Yani bu kelimeyi söyleyen şahıs, sadece Allah'ın (cc) rızasını gözeterek, gösteriş ve dünyevi sebeplerden uzak, doğruluk vasfıyla bu kelimeyi söyleyecektir.

İHLÂS

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ

“Hâlbuki onlar ancak, dini yalnız O’na has kılarak ibadet etmekle emrolunmuşlardı.” (98 Beyyine/5)

Başka bir ayette;

“Şüphe yok ki münaфіklar cehennemın en alt katındadırlar. Artık onlara asla bir yardımcı bulamazsın. Ancak tevbe edip hallerini düzeltenler, Allah’a sımsıkı sarılıp dinlerini (ibadetlerini) yalnız onun için yapanlar başkadır. İşte bunlar (gerçekte) müminlerle beraberdirler ve Allah müminlere yakında büyük mükâfat verecektir.” (4 Nisa/145,146)

Hadis-i şerifte;

أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ أَوْ نَفْسِهِ

“Kıyamet gününde benim şefaetimle en çok mutlu olacak olan Kelime-i Tevhid’i kalbinden veya nefsinden ihlâsla söyleyendir.”⁴²

DOĞRULUK

“İnsanlardan bazıları da vardır ki, inanmadıkları halde ‘Allah’a ve ahiret gününe inan-dık’ derler. Onlar (kendi akıllarınca) güya Allah’ı ve müminleri aldatırlar. Hâlbuki onlar ancak kendilerini aldatırlar ve bunun farkında değiller.” (2 Bakara/8-10)

Yine insanı kurtaracak olan Kelime-i Tevhidden bahsederken Resulullah (sav) bazı rivayetlerde kalpten sıdk ile söylenen kelimenin insanı kurtaracağını söylemiştir.

Bu rivayetlerden anlaşılan insanı kurtaracak olan Kelime-i Tevhid’in yalan ve gösteriş olmadan, dünyevi amaçlardan uzak, sadece Allah’ın rızasını elde etmek için söylenen kelime olduğudur. İhlâs ve sadakat, kalbi ameller olduğundan bunları anlamak zordur. Fakat insanın bu kelimeyi söyledikten sonra sergileyeceği tutum ve davranışlar bunu gösterecektir. Mesela asrımızın kâfir ve azgın yöneticileri bu kelimeyi nutkederler. Onların bu kelimeyi sadece insanları aldatmak, onlara Müslü-

⁴² Buhari kitabul ilim ve kitabul er-rikak.

man görünmek için söyleyip, ihlâs ve sadakatten uzak olduklarının kanıtı; bu kelimenin taraftarları olan, bu kelimenin manasını Allah ve Resulü'nün istediği şekilde açıklamak isteyen Müslümanlara karşı takındıkları tavırdır. Eğer bu azgınlara amaçları gerçekten Allah'ın (cc) rızasını kazanmak olsaydı Tevhid ehline ve bu kelimenin anlaşılmasına engel olmazlardı. Bu kelimeyi sadakatle söyleyip, ihlâsla bağlanan; bu kelimenin gereklerini yerine getirmeli, onun öngördüğü hükümlerle hükmetmelidir. Oysa bu tağutlar, bu kelimenin anayasası olan Kur'an'a tamamen zıt olan kanunları tercih edip yürür-lükte tutarlar.

“Hayır, Rabbine Andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar.” (4 Nisa/65)

“Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Tağut'u inkâr etmeleri kendilerine emrolunduğu halde, Tağut'un önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Hâlbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor.” (4 Nisa/60)

6.ŞART

Bu Kelimenin Ehlini Sevip Düşmanlarına

Buğz Etmek

Bu sevginin başında Allah'ı (cc) sevmek gelir. Onun sevgisi tevhidin aslıdır. İman edenler onu her şeyden çok severler.

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ

“İnsanlardan bazıları Allah’ın dışında ortaklar edinirler de onları Allah’ı sever gibi severler. İman edenlerin Allah’a olan sevgisi onlarınkinden çok daha fazladır.” (2 Bakara/165)

İman edenler tevhidlerinin gereği Allah'ı (cc) her şeyden çok severler. Ubudiyetin aslı ve gereği budur. Müşrikler ise Allah (cc) ile birlikte başka varlıkları sevgide eşit gördükleri için cehennemde çekişirler.

“Orada birbirleriyle çekişerek şöyle derler: Vallahi, biz gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz. Çünkü biz sizi âlemlerin Rabbi ile eşit tutuyorduk.” (26 Şuara/96-98)

İbni Kayyım (rh) bu ayeti açıklarken şöyle der: “Malumdur ki onlar, Allah ile diğer varlıkları yaratma ve rızık

vermede eşit görmemişlerdi. Onların eşit görmesi sevgideydi. Diğer varlıkları Allah'ı sever gibi sevmişlerdi”

Daha sonra Resulullah (sav) sevgisi gelir. Onun sevgisi Allah'a olan iman gereği ve Kelime-i Tevhid'in ikinci kısmı olan “Muhammed Allah'ın elçisidir” buyruğunun gereğidir.

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız kazandığınız mallar, kesâda uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allah'tan, Resulünden ve Allah yohunda cihad etmekten daha sevgili ise artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez.” (9 Tevbe/24)

Resulullah (sav) bir hadiste şöyle buyurur:

“Nefsim yed-i kudretinde olan Allah Zül-Celâl'e kâsem ederim ki, hiç biriniz ben ona babasından, evladından ve tüm insanlardan daha sevimli olmadıkça iman etmiş olmaz.”⁴³

Evet, Allah ve Resulü'nün sevgisi imanın esasıdır. Allah'ı sevmek, onu seviyorum demekle elde edilmez. Allah (cc) onu sevdiğini iddia eden insanlardan ameli olarak ispat istemiştir.

“(Resulüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günah-

⁴³ Buhari, İman, 14.

larmızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir.” (3 Ali İmran/31)

Allah’ı sevdiğini iddia eden her insanın ameli olarak Resulullah’a (sav) itaat etmesi şarttır. Bu şart, Allah’ın (cc) belirlediği ve kimsenin kaçamak yapma lüksü olmayan bir şarttır. Günümüzde iman ettiğini, Allah’ı sevdiğini iddia edip de Resulullah’ın (sav) sünnetine karşı duyarsız kalanlar bu ayetin nassıyla yalanlanmışlardır.

Bu kelimenin ehli olan müminleri sevmek, onlara iman bağıyla bağlanmak da bu şarta dâhildir. Kendi için istediğini kardeşi için isteyecek, onun derdiyle dertlenecek, herhalukârda onun yardımına koşacak, Müslüman kardeşini; annesi, babası da olsa müşriklere tercih edecektir.

“Hiç biriniz, kendiniz için arzu ettiğinizi kardeşiniz için de arzu etmedikçe iman etmiş olmaz.”⁴⁴

“Sizin dostunuz (veliniz) ancak Allah’tır, Resulü’dür, iman edenlerdir; onlar ki Allah’ın emirlerine boyun eğerek namazı kılar, zekâtı verirler. Kim Allah’ı, Resulünü ve iman edenleri dost edinirse (bilsin ki) üstün gelecek olanlar şüphesiz Allah’ın tarafını tutanlardır.” (5 Maide, 55-56)

“Yoksa Allah sizden; cihad edip, Allah, peygamber ve müminlerden başkasını kendilerine dost edinmeyenleri ortaya çıkarmadan bı-

⁴⁴ Buhari, İman, 13.

***“rakılacağınızı mı sandınız? Allah yaptıkları-
nızdan haberdardır.” (9 Tevbe/16)***

Bu kelimeyi ve ehlini sevmek, bu kelimenin düşmanı olan başta tağutlara, müşriklere ve ehli kitap olan Hıristiyan ve Yahudilere buğz etmeyi, onları dost tutmamayı gerektirir. Onları dost edinip sevdiği halde hala iman ettiklerini zan eden ve gözyaşları akıtarak din tüccarlığı yapan Fethullah Gülen ve benzeri bel’amlara Allah (cc) şöyle cevap verir:

“Müminler, müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesin. Kim bunu yaparsa, artık onun Allah nezdinde hiçbir değeri yoktur.” (3 Ali İmran/28)

“Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar. İçinizden onları dost tutanlar, onlardır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez.” (5 Maide/51)

Biz, Rabbimizin ayetine yakinen iman etmişiz ki; Onları dost edinen din tüccarları onlardır. Onlar eğer iman etmiş olsalardı, Allah’ın dost edinmeyin dediği toplulukları dost edinmezlerdi.

“Eğer onlar Allah’a, Peygamber’e ve ona indirilene iman etmiş olsalardı onları (müşrikleri) dost edinmezlerdi. Fakat onların çoğu yoldan çıkmışlardır.” (5 Maide/81)

Kalp-te; imanla, kâfirlerin sevgisi bir arada bulunamaz. Bu ikisinin bir arada toplanması mümkün değildir.

Kalbe iman girdi mi kâfirlerin sevgisi gider, kalbe kâfirlerin sevgisi girdi mi iman çıkıp gider.

“Allah’a ve ahiret gününe inanan bir toplumun (babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da olsa) Allah’a ve Resulüne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsın.” (58 Mücadele/22)

7.ŞART

Bu Kelimenin Gerekleriyle Amel Etmek

İslam dini teoriden ziyade pratiğe önem veren bir dindir. Kur'an-ı Kerim baştan sona incelenecek olursa görülecektir ki; Allah (cc) imanı zikrettiği ayetlerde, müminlere seslendiği ayetlerde imanla beraber ameli de zikretmiştir. İtikat esaslarında vahyi esas alan Ehl-i sünnet, amelin imandan olduğunu vurgulamıştır. Kur'an; iman ettiğini iddia edip, amelden yüz çevirenleri münafıklar olarak vasfetmiş ve imanlarını yalanlamıştır.

Kur'an-ı Kerim de iman lafzı her zaman fiil kalıbıyla kullanılmıştır. Fiil; iş, oluş, eylem bildiren kelimelerdir. Teoride kabul edilen Kelime-i Tevhid pratik olarak eyleme dönüşürse sahibine fayda verecektir. Yoksa Kur'an nassıyla yalanlanmış olacaktır.

وَيَقُولُونَ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّى فَرِيقٌ
مِّنْهُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ

“(Bazı insanlar:) Allah’a ve Peygamber’e inandık ve itaat ettik, diyorlar. Ondan sonra da içlerinden bir gurup yüz çeviriyor. Bunlar inanmış değildir.” (24 Nur/47)

Dikkat edilirse Allah (cc) “İman ve itaat ettik” dedikten sonra itaatten yüz çevirenlerin imanını yalanlamıştır. Genel olarak Kur’an da imanın kabul edilmemesi, yalanlama fiiliyle ifade edilir. İtaatten yüz çevirme ise yüz çevirme ile ifade edilir. Bu ayette Allah iman ve itaatten sonra sadece yüz çevirmeyi zikretmiştir. Bu da ayette imanları yalanlanan insanların itaatten yüz çevirdiklerinin göstergesidir. Ayeti kerimede Allah (cc):

“O doğrulamadı ve namazı kılmadı. Lakin yalanlayıp, yüz çevirdi.” (75 Kiyame /31,32)

Ayet doğrulamamanın karşılığında yalanlamayı zikrederken, namaz kılmamanın karşılığında ise yüz çevirmeyi zikretmiştir. Bu yukarıda bahsettiğimiz ayetin açıklanmasına delildir. Nur Suresinde iman yalanlanan insanlar imandan değil itaatten yüz çevirdiklerinden dolayı imanları yalanlanmıştır.

“De ki: Allah’a ve Resulü’ne itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse bilsinler ki Allah kâfirleri sevmez.”(3 Ali İmran/32)

Bu ayette de Allah (cc) itaati emrettikten sonra ondan yüz çevirenleri kâfirler diye isimlendirmiştir.

Buhari Sahihinde İman bâbında Resulullah’a (sav) gelen bir heyete şöyle dediğini kaydeder:

“Size iman emrediyorum. İmanın ne demek olduğunu bilir misiniz? İman; Allah’tan başka ilah olmadığına, Muhammedin Allah’ın Resulü olduğuna şahadet, namazı

kılmak, zekâtı eda etmek, ramazan orucunu tutmak ve ganimetin beşte birini vermektir.”⁴⁵

Allah Resulü insanlara imanı öğretirken, imanı amel-le açıklamıştır. Bu da gösterir ki; iman Kelime-i Tevhid’in sadece ağızla söylenmesi değil bunun İslam’ın zahiri olan amellerle de desteklenmesidir.

Allah (cc) insanın yaratılışının sebepsiz olmadığını, bilakis Allah’a (cc) kulluk etmek olduğunu bildirir. İba-det; insanın Allah’ın sevip razı olduğu filleri yapmasıdır. İnsanın yaratılış gayesi dahi eylem ve amel ifade eder. Ayeti kerimede yüce Allah şöyle buyurur;

“Yoksa insan başıboş bırakılacağını mı zan-nediyor?” (75 Kıyamet/36)

Bu ayetin tefsirinde İmam Şafi ve Mücahid; “Emredilip, nehyedilmeden bırakılacağını mı zannediyor” demişlerdir.⁴⁶ İnsan sadece bir kelimeyi söyleyip bununla başıboş kalmayacak, bir takım emir ve yasaklarla imtihan edilecektir. İman ettiğini iddia eden insan bu imanın gerekleriyle amel edecek ve imanını ispatlayacaktır.

Evet, Kelime-i Tevhid’in gereği olan ameller yerine getirilirse o zaman Kelime-i Tevhid insana fayda sağlar. İmam Buhari ve Müslim’in Sahihlerinde kaydettikleri şu hadis de bu söylediğimiz şarta delildir:

⁴⁵ Buhari iman 53, İlim 87

⁴⁶ İ. Kesir tefsiri, Kıyamet 36.

“Ben, insanlar Kelime-i Şehadeti söyleyip, namazı kı-
lıp, zekâtı verinceye kadar onlarla savaşmakla
emrolundum.”

Resulullah (sav) insanların Kelime-i Şehadeti söyle-
meleriyle yetinmemiş, kılıcın tepelerinden inmesi için
namaz ve zekât gibi amellerin de varlığını şart koşmuş-
tur.

8.ŞART

Son Nefesi Verirken Bu Kelime Üzere Olmak

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ
مُسْلِمُونَ

***"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şe-
kilde korkun ve ancak müslümanlar olarak
can verin" (3 Ali İmran/102)***

Kişinin Kelime-i Tevhidden faydalanabilmesi için bu
kelime üzere ölmesi şarttır. Eğer ölmeden bu kelimeyi
bozan bir unsur işler veya son anında bu kelimedenden dö-
nerse kendisine fayda sağlamayacaktır.

***"Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak
ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da***

***ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktir-
ler ve orada devamlı kahlrlar.” (2 Bakara/217)***

İmam Müslim Sahihinde Ebu Zer'den (ra) şu hadisi kaydeder:

“Hiçbir kul yoktur ki Kelime-i Tevhid'i söyler ve sonra ölürse (bu kelime üzerine) mutlaka cennete girecektir.”

Resulullah (sav) kişinin bu kelimedden faydalanıp cennete girmesini, son anında bu kelime üzere ölmeye bağlamıştır...

Bu saymış olduğumuz şartlar ehli ilmin Kur'an ve Sünnet ışığında tespit ettikleri bazı şartlardır. Daha sayılacak olursa pek çok şart sayılabilir. Fakat çoğu ya bu şartların benzeri veya bu başlıklar altına girecek şartlardan ibarettir. Bu şartları ve delillerini zikrettikten sonra şöyle diyebiliriz:

Kelime-i Tevhid'in insana fayda verebilmesi için sadece ağızla ikrar etmek yetmez. İnsanı cennete sokacak olan, fayda verecek olan Kelime-i Tevhid; sayılan şartları kendinde barındıran ve bu şartların zıttı olan veya bu şartları bozacak mahiyette olan fiil, söz ve itikatlardan uzak durulduğu takdirde gerçekleşir.

“Namaza devam eden için namaz kıyamet gününde hem nurdur hem de kurtuluştur” gibi hadisleri ele alıp, tüm şartlarından uzak ve bozan unsurlarla beraber kılınan bir namazın insana fayda vereceğini söylemek nasıl akıllı bir insanın yapacağı bir iş değilse “Kelime-i

Tevhid'i söyleyen cennete girer" hadisini alıp, şartları ve bozan unsurları zikredilmeden kişi cennete girebilir demek de en az o kadar akılsızlıktır.

Kişi Kelime-i Tevhid'i ağızıyla söyler, tağutları inkâr eder, bu kelimeye sadakat ve ihlâsla yapışır, bu kelime-nin ehlini sevip düşmanlarına buğzederek, gerekleriyle amel edip, son anında bu kelime üzerine ölürse işte o zaman cennete girer.

Yoksa bu şartları gözardı ederek sadece ağızla söylemenin insanı kurtaracağını söylemek, namazı abdestsiz, kibleye dönmeden, avret yerlerini kapatmadan kılan insanın namazının, fayda vereceğini söylemek gibi olur...

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.